

NIEUWE AVONTUREN

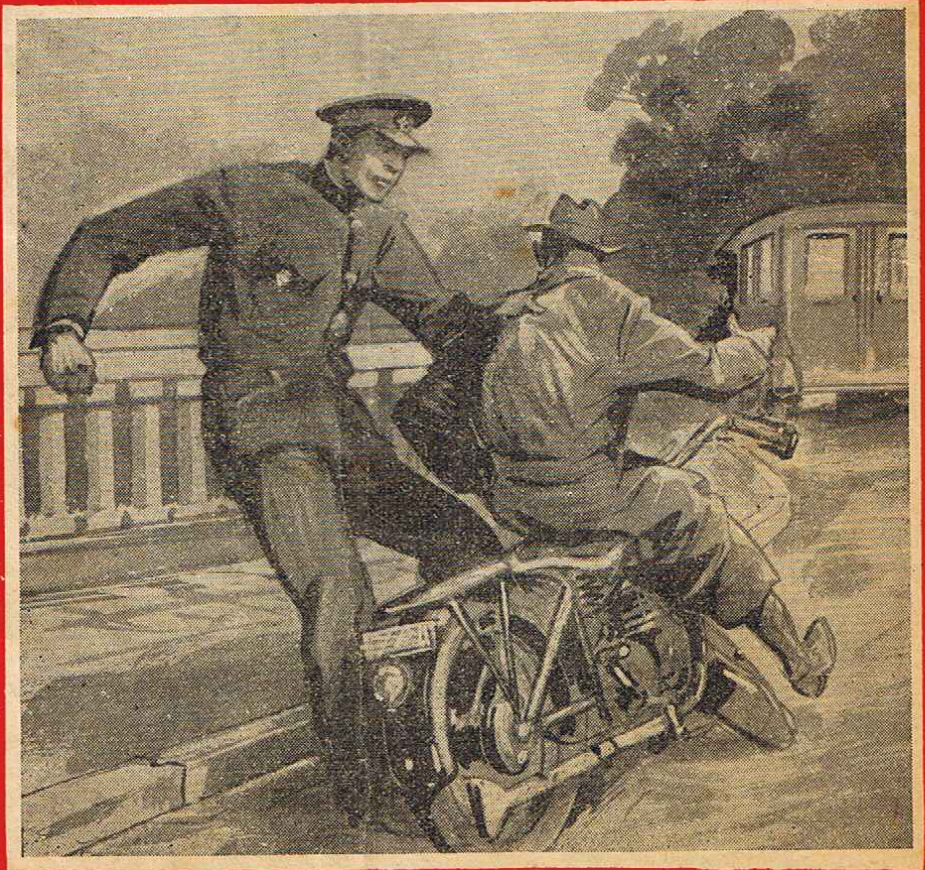
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BLAUWE DOOD

N° 2266

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Blauwe Dood

HOOFDSTUK I

EEN GEHEIMZINNIG STERFGEVAL

Om drie uur in de namiddag van de 12de Maart van het jaar 1922, stierf plotseling Sir Arthur Broadwood, opperstalmeester van Koning George van Engeland.

Hij stierf midden op straat, namelijk in de Oxford Street op honderd passen van Piccadilly Circus. Hij stond te kijken voor een boekwinkel, zoals getuigen naderhand verklaarden en plotseling, zonder dat iemand het had kunnen verwachten, bracht hij de hand naar het hart, mompelde enkele woorden, die verloren gingen in het straatgedruis, dat van vroeg tot laat deze drukke verkeersweg vervult, en zonk toen neer op het asfalt, vóór men hem te hulp had kun-

nen schieten. Hij werd zo snel mogelijk een apotheek binnen gedragen, maar nog vóór de ijlings ontboden geneesheer ter plaatse was, had hij reeds de laatste adem uitgeblazen, zonder tot bewustzijn te zijn gekomen.

Tot zijn verwondering bemerkte die arts, zijn naam was dr. Evans, dat het gelaat van de overledene een eigenaardige, groen-blauwe kleur vertoonde, als van zeewater, waarop de zon schijnt. De ogen puilden een weinig uit het hoofd en het bleek moeilijk te vallen, er de oogleden over te sluiten.

De identiteit van de dode bleek spoedig genoeg uit de papieren die in de portefeuille gevonden werden.

Dokter Evans, een pasbeginnend geneesheer, die zich kort geleden in de Oxford Street gevestigd had, trof dit geval al zeer onaangenaam, want hij zat zeer verlegen met het vaststellen van de juiste doodsoorzaak.

Tenslotte vulde hij in, zonder echter zeker te zijn dat hij het bij het goede einde had: « hersentumor ».

Maar daarbij bleef het niet.

Want Sir Arthur, zeer bekend in de Londense sportwereld, had een huisarts en deze huisarts kwam natuurlijk ook direct toegesnel, zodra de dode naar zijn woning in de King Albert Lane vervoerd was. Hij werd daarbij niet alleen gedreven door zijn functie als lijfarts en door zijn vriendschap voor Broadwood en diens weduwe, maar ook door nieuwsgierigheid en verwondering, want hij kende de opperstalmeester als een krachtig man, in alles matig en die misschien voor allerlei kwaaltjes aanleg had, maar zeker niet voor een beroerte.

Hij kwam en liet zich het verloop van de zaak verklaren, voor zoverre er iets te verklaren viel. Ook hij bekeek met grote aandacht het blauwe gelaat, met de nu sterk uitpuilende ogen. Hij begreep het niet. Als het aan hem had gelegen, dan zou hij zeker tot autopsie van het lijk overgegaan zijn, gedreven door zijn beroepsijver, en door zijn verlangen, licht te brengen in hetgeen hij kortweg een raadsel noemde.

Maar Lady Broadwood verzette zich heftig hiertegen en de dokter moest zich daarbij wel neerleggen, al was het dan tegen zijn zin.

Op de 23ste Maart daaraanvolgende, dus elf dagen later, stierf Lewis Murray, secretaris van de toenmalige Minister van Buitenlandse Zaken.

Hij overleed midden in Hyde Park, gleeed in de Rotten Row van zijn paard, mompelde iets onverstaanbaars, trok even met de ledematen en was dood.

Zijn gezicht zette binnen een half uur tijds blauw op, en de ogen kwamen in enkele seconden ver uit het hoofd te voorschijn.

Murray was, toen hij stierf, acht en twintig jaar oud, en zijn eigen genees-

heer verklaarde van hem, dat hij zelden iemand gekend had, zo kerngezond, schijnbaar voorbestemd om tachtig jaar te worden, als deze krachtig gebouwde sportman, die nog pas een jaar geleden deel had uitgemaakt van de ploeg, die het nummer achtriemsgieken te Henley gewonnen had.

Dat was zeker merkwaardig genoeg, maar Londen is een reusachtige stad, met destijds meer dan zeven millioen inwoners, en men leefde snel in die tijd, weinig minder snel dan thans.

Maar de zaak kreeg toch een ander aanzien, en de Londenaren begonnen er zich met meer aandacht mee te bemoeien, een aandacht die spoedig schrik werd toen nauwelijks twaalf dagen na die zonderlinge dood, James Trotter, een bekend Lagerhuis lid, gedoodverfd als aanstaand leider van de Torrie's, stierf, terwijl hij zich bevond temidden van de menigte, die de Prins van Wales, na de terugkomst van een van diens talrijke reizen, aan het Victoria Station verwelkomde.

Trotter slaakte eensklaps een soort gekreun, strekte de armen uit, zijn gelaat kreeg een vreselijke uitdrukking van ontzetting, en hij zou zijn neergevallen, als dat mogelijk ware geweest, temidden van die compacte menigte, zo dicht opeen gedrongen, dat men, zoals de volksmond zegt, over de hoofden had kunnen lopen. Het was zelfs onmogelijk gebleken hem te vervoeren, alvorens de menigte zich verstrooid had. Zonder dat men het nog goed wist, om drongen die duizenden een lijk met een akelige, blauwe kleur en als krankzinnig starende ogen, en dat overeind bleef staan, alsof het leefde.

Dat waren drie plotselinge sterfgevallen, en men begon aandachtig te worden. Geneesheren bespraken het geval en in enkele sensatie begerige bladen werd al iets gefluisterd van een geheimzinnige epidemie, die binnenkort Londen zou teisteren.

De familie van Trotter was de eerste, die er in toestemde, het lijk te doen schouwen.

Het publiek wachtte in grote spanning. Er verliepen twee, drie dagen, en

toen moesten de zeer knappe geneesheren, die de schouwing verricht hadden, wel bekennen, dat zij er volstrekt niets van begrepen...

Op het oog en ook na minutieus onderzoek, leken alle organen volkomen intact te zijn. De lever, de milt, de nieren, het hart, hadden hun gewone omvang, en alleen scheen er in het laatste orgaan een abnormale aandrang van bloed te hebben plaats gegrepen. De grote halsslagaders leken echter sterk verwijd te zijn, maar het meest opvallend, ofschoon volkomen onverklaarbaar was de eigenaardige kleur van het bloed, welke nog vele uren na de dood bleef standhouden.

Toen opende men ook de hersenpan. En alweer was er reden tot grote verwondering, want de hersens bleken met bloed van dezelfde eigenaardige groenblauwe kleur, sterk overvuld te zijn. Dat werd dus geconstateerd, maar hoe het te verklaren?

Hoe was het mogelijk dat schijnbaar volkomen gezonde mensen, in de kracht van hun leven terneder werden geveld, door iets, dat ongetwijfeld sterk op een heroerte geleek, maar het toch zeker niet was?

Geneesheren zijn geduldige lieden, en zijn niet zo gauw tevreden met hun onderzoek.

Zij waren het er echter spoedig over eens, dat dit bloed vergiftigd was, maar hoe, waardoor, dat was hun een raadsel, en al deden zij er al hun best toe, zij waren niet bij machte om dat raadsel op te lossen. Knappe koppen uit Berlijn en Parijs kwamen over, zo vlug een vliegmaschine wilde vliegen, en beproefden hun krachten op het monstertje bloed, loerden door microscopen, pasten de proef van Metchnikoff toe, het was alles vruchteloos: zij bleven in het duister tasten.

En terwijl zij, als rasechte geneesheren en geleerden, nog met elkander aan het redetwisten waren had het vierde sterfgeval plaats, onder ongeveer gelijke omstandigheden, behalve dat het thans in een volle trein geschiedde.

Thans viel Edgar Blaine ten offer aan de «Blauwe Dood», zoals reeds nu de

spraakmakende gemeente die schrikjagende kwaal genoemd had.

Blaine was op reis naar zijn verloofde, die in een der voorsteden van Londen woonde.

En hoewel er nog geen paniek ontstond, zo steeg de onrust in Engeland's hoofdstad, elders hadden deze zonderlinge sterfgevallen nog niet plaats gehad, met de minuut.

Heethoofden begonnen reeds om afweermatregelen te schreeuwen, alsof men het onzichtbare, het onbekende zou kunnen afweren. Anderen spraken van een geheimzinnige ziekte, overgebracht uit het verre oosten door een Chinees schip, dat sedert een maand in de haven van Londen lag, en niet zodra had de eerste dit vermoeden geuit, of een woedende volksmenigte trok naar de dokken en nog maar juist bijtijds kon een sterke politiemacht voorkomen, dat dit Chinese schip bestormd en eenvoudig in brand gestoken werd. Dit als voorbeeld van de grote angst, die op dat tijdstip in Londen begon te heersen.

Op aanraden van de havenautoriteiten vertrok het Chinese schip zo spoedig mogelijk in het holst van de nacht, en de domme menigte was nu wel verplicht, om te kijken naar een andere zondebok.

Maar hoe men ook zocht, er was er geen te vinden. Wel echter namen de sterfgevallen toe, en dat in hoe langer hoe sneller tempo. In één enkele week tijds stierven niet minder dan negen personen onder dezelfde geheimzinnige omstandigheden, zonder dat de geneesheren in staat waren, de juiste doodsoorzaak aan te geven, of liever, dat konden zij tamelijk goed, want het was zonder de minste twijfel een plotseling dodelijk berf van het bloed, een soort stremming in de bloedtoevoer naar de hersenen, maar hoe die werd tot stand gebracht, daarvan hadden zij niet het flauwste begrip.

Het spreekt vanzelf, dat de overheid zich nu met de zaak was gaan bemoeien, en, zoals men dat noemt «maatregelen nam».

Dat wil zeggen, zij gaf bevel tot een grondig onderzoek, zij liet de beste buitenlandse serologen naar Londen komen,

de binnenkomende schepen werden aan een zeer strenge quarantaine onderworpen, en daarbij moest het blijven.

Zo stonden de zaken, hetgeen wil zeggen, dat er in het geheel zeventien mensen aan deze zonderlinge, angstwekkende, plotselinge dood waren ten offer gevallen, allen mannen, hetgeen wel zeer merkwaardig was, toen John Raffles, de Grote Onbekende, de Gentleman-Inbreker, het besluit nam, zich met de zaak te bemoeien.

Het was een maand na het eerste sterfgeval, namelijk dat van Sir Arthur Broadwood, en Raffles en Brand waren juist een week tevoren teruggekeerd van een zeer vermoeiende en gevaarvolle reis in het hartje van Afrika, toen de ochtendbladen, op de voorpagina, ten bewijze van de ernst van het geval, het bericht brachten van de dood van het zoveelste slachtoffer.

Brand las dit bericht in de bibliotheek van het kleine, fraaie herenhuis in de Cromwell Road, en begaf zich onmiddellijk naar de werkkamer van Raffles, waar hij deze gezeten vond voor zijn grote schrijftafel, maar met de handen in de zakken, wijd uitgespreide benen, en achteroverleunend in zijn bureaustoel, de ogen zonder uitdrukking gevestigd op het venster, dat uitzicht, gaf op de vrij grote tuin.

Brand bleef hoofdschuddend even kijken naar Raffles, die zijn binnenkomen niet eens scheen te hebben opgemerkt, ging toen langzaam naar binnen, de deur achter zich sluitend, en legde het blad voor Raffles neer, die uit zijn gepeins scheen op te schrikken, en wiens ogen dadelijk een geheel andere uitdrukking kregen.

— In gedachten? vroeg Brand zacht.

— Ja, Charles, en niet van de aangenaamste. Heb je in het ochtendblad van de Daily Mail gelezen over dat bloedige opstootje van anti-communisten in de Roemeense legatie te Bern? Zulke dingen, Charles, sterken mij steeds weer in mijn voornemen, mijn beroep voorlopig niet te laten varen. Maar laten wij er niet meer over spreken, nu tenminste niet. Wat heb je daar?

— Vannacht is nummer zeventien aan

de « Blauwe Dood » gestorven. Ditmaal in Soho, even na het verlaten van een groot café.

— En natuurlijk een Staatsman of iets dergelijks?

— Het is John Waldon, de voorzitter van de Kamercommissie, die het nieuwe verdrag met Portugal in studie heeft genomen, om er rapport over uit te brengen. Maar waarom zeg je dat?

— Maar amice, hoe heb ik het nu met je? Heb jijzelf dan nog niet gemerkt, dat er bij die zeventien doden niet één is, letterlijk niet één, of hij heeft in een of ander opzicht iets te maken met de landsregering?

— Ja, waarlijk, je hebt gelijk, riep Brand uit. Het is zeer dom van mij, dat mij dat niet eerder is opgevallen. Ik wil eerlijk zijn en je bekennen, dat ik eigenlijk nog niet heel veel aandacht aan de zaak heb gewijd. Het leek mij een gewone epidemie, waarvan...

Maar Raffles viel hem aanstonds in de rede en zei hoofdschuddend:

— Misschien is het een epidemie, Charles, maar van een hoogst eigenaardige soort. En ik weet zeker, ik voel het, dat de zaak van het allergrootste gewicht is. Het is je toch zeker wel opgevallen, dat de slachtoffers allen mannen zijn?

— Dat spreekt vanzelf.

— Al die mannen zijn of leden van het Hogerhuis, of zij behoren tot het Lagerhuis, of zij zijn vooraanstaande leden van een of andere invloedrijke politieke partij. Er is één bekend financier bij, maar hij staat op de nominatie, om in het Lagerhuis te worden gekozen.

— Ja, dat is zeker vreemd genoeg, zei Brand peinzend, terwijl hij naast Raffles ging zitten. Een politieke vendetta misschien?

— Het is geen Engels gebruik, Charles, om die op zulk een moorddadige wijze te beslechten, antwoordde Raffles glimlachend. Men gaat hier zijn politieke vijanden te lijf met dagbladartikelen, pamfletten, en in hoogst ernstige gevallen met de vuist, maar daarbij blijft het dan ook. Bovendien moet ik je aandacht er op vestigen, dat Sir Arthur Broadwood een conservatief in hart en nieren

was, terwijl die arme John Waldon altijd tot de partij van Lloyd George heeft behoord, en dus liberaal is. Maar er is iets heel anders, Charles, iets merkwaardigs, dat al die zeventien ongelukkigen als het ware tot broeders maakten. En het verwondert me sterk, dat nog niemand die band, die hen verenigt, schijnt te hebben opgemerkt.

— Ik begrijp niet wat je bedoelt, Edward, zei Brand verwonderd. Wat is dat dan voor een?

— Ik mag toch zeker wel veronderstellen, Charles, dat je de politiek van je land vrij goed kent en volgt?

— Ik moet bekennen, Edward, dat ik in de laatste weken enige andere zaken heb verricht, in het hartje van de Sahara, die mij belet hebben, de bladen geregeld te volgen, antwoordde Brand ironisch.

— Nu, dan wil ik je ter hulp komen, amice. Je zult toch in elk geval wel weten, dat er zeer veel kans bestaat op de

totstandkoming van een verdrag tussen Engeland en Portugal niet alleen op economisch, maar ook op politiek gebied.

— Ja Edward, dat weet ik.

— Dat verdrag zal verstrekkende gevolgen hebben, en voor menige mogelijkheid een bedreiging kunnen zijn; ik zeg met opzet «kunnen», ofschoon ik persoonlijk sterk betwijfel of het dat inderdaad zou zijn. Maar hoe het ook zij, dat verdrag heeft natuurlijk voor- en tegenstanders, die zich reeds nu duchtig hebben geroerd.

Raffles was opgestaan, en tikte met zijn gouden vulpotlood op het blad, dat Brand zoëven voor hem had neergelegd, en zei toen langzaam, Brand strak aanziende:

— Welnu Charles, die zeventien mannen, die ten offer zijn gevallen aan de «Blauwe Dood», zijn allen krachtige bepleiters geweest van een Engels-Russisch Verdrag.

HOOFDSTUK II

EEN GEVAARLIJK VOORSTEL

Brand keek Raffles een ogenblik verbluft aan, haalde toen, zonder een woord te spreken, zijn portefeuille te voorschijn en nam daaruit een stukje papier, hetwelk hij over het tafelblad naar Raffles schoof met de woorden:

— Dit is een lijstje met alle namen van de zeventien slachtoffers. Ik heb het opgemaakt, omdat ik wist dat je belang stelde in de zaak. Hun functies staan er achter vermeld. Is het werkelijk waar, dat al die lieden sterk voor het verdrag zijn?

— Ja, Charles, antwoordde Raffles onmiddellijk. Maar, vergis je niet, aldus ging hij voort. Weliswaar wordt er onderhandeld met Portugal, maar dat is van ondergeschikt belang. Het gaat hier om een overeenkomst met Rusland en

dat Portugese verdrag dient alleen om de onderhandelingen in die richting te camoufleren. Ik ben goed ingelicht en ik kan je onder geheimhouding vertellen, dat Sir Arthur voor de totstandkoming ervan heeft gepleit in een expresselijk daartoe belegde geheime vergadering van de conservatieve partij. Lewis Murray heeft er een redevoering over gehouden in een besloten kring, Trotter heeft er evenals Edgard Blaine, een brochure over uitgegeven, en zo zou ik kunnen voortgaan tot John Waldon toe, die deel uitmaakt van de commissie, die het desbetreffende wetsontwerp moet bestuderen, en van wie ik met beslistheid weet, dat hij een vurig voorstander ervan is.

— Maar Edward, kan dat geen toe-

val zijn? riep Brand uit, die met de grootste aandacht geluisterd had.

— Als het een toeval is, amice, dan is het wel een heel merkwaardig toeval. Maar het is geen toeval, daarvan ben ik zeker. Ga weer zitten, want ik heb je nog meer te vertellen. Hier, steek die sigaret op, zij is voortreffelijk.

Brand stak zijn sigaret aan, en intussen zocht Raffles, na een lade van zijn schrijfbureau te hebben opengetrokken, in enige papieren, en haalde toen een paar krantenknipsels te voorschijn, die hij naast zich neer legde.

En toen begon hij:

— Ik behoef je zeker het land niet te noemen, hetwelk in de allereerste plaats een groot gevaar zou kunnen zien in dat nieuwe verdrag tussen Engeland en de Sovjet?

— Dat kan niet anders zijn dan Japan, riep Brand opgewonden uit.

— Natuurlijk. Het staat als een paal boven water, dat de machthebbers in het Kremlin hun blikken naar het oosten hebben gewend, en zeer begerig zijn, hun beginselen daar in de eerste plaats te doen doordringen.

Nu is Japan nog in merg en been imperialistisch en de grote meerderheid moet niets van het communisme hebben. Een verdrag met Engeland echter zou Rusland de handen vrij laten om dingen te doen, die het anders wel zou laten, en de Japanner is woedend, nu hij ziet, dat wij, zijn oude bondgenoten, nog slechts zo kort nadat het Engels-Japans verdrag is geëxpireerd, de hand toesteken aan zijn voormalige vijand. Ik geloof niet dat het werkelijk zo is, maar de Japanner is naar zijn aard wantrouwend en hij ziet in dit verdrag een aanslag op zijn positie als groeiende wereldmacht.

— Wat je daar zegt, antwoordde Brand, acht ik volstrekt niet onmogelijk, maar ik kan niet inzien, wat dat met deze zaak te maken heeft. Je zult toch zeker niet willen zeggen, dat Japan deze middelen van verweer zou aangrijpen, om dat Brits-Russische verdrag te beletten?

— Dat zou ik toch inderdaad willen zeggen, Charles, antwoordde Raffles

bedoord. Wacht even, versta mij goed. Jij noemde daar Japan, en ik geloof niet, dat de regering zelve tot iets dergelijks zou overgaan in volle tijd van vrede, dat zou buitengewoon onverstandig en gevaarlijk zijn. Maar wat Japan zelve niet kan of durft doen, dat kunnen Japanners individueel ondernemen. Kijk naar Duitsland. Kijk naar Oostenrijk. De revoluties daar, na het sluiten van de vrede, zijn bijna uitsluitend op touw gezet door vurige monarchisten, niet door de regering. En dat weet onze regering ook deksels goed. De Britse Intelligence Service beschikt over bekwame jongens en die hebben dat spelletje Engeland-Portugal uitgedacht, in de hoop de aandacht van het grote publiek af te leiden.

— Maar, als je gelijk had, Edward, als dit werkelijk mogelijk ware, dan zou je verplicht zijn, onmiddellijk de hogere instanties op de hoogte te stellen en hen je vermoedens mede te delen.

— Dat ben ik ook van plan, Charles, antwoordde Raffles bedoord.

— Downing Street moet dan onmiddellijk een ultimatum sturen naar Tokio, om...

— Hola! Wacht even. Nu loop je weer veel te hard van stapel, viel Raffles hem in de rede. Wij zijn zoëven juist tot de slotsom gekomen, dat de Japanse regering hier geen schuld in heeft. Het gaat dus ook niet aan, haar te bedreigen. Trouwens, al had zij de hand in het spel, dan nog zou ze het natuurlijk ontkennen, en Engeland heeft waarlijk op het ogenblik wel andere dingen aan het hoofd dan ruzie te zoeken met Japan. Dat land is op het ogenblik zeer sterk, en met het oog op onze allesbehalve veilige positie in het Oosten, zullen wij ons nog wel eens bedenken, alvorens de kinderen van de Mikado met een scheef oog aan te zien; dit is zonder woordspeling bedoeld.

— Maar wat zou het dan voor nut hebben, onze regering van je vermoedens op de hoogte te brengen? Als zij toch niets kan uitrichten?

— Wat zij niet kan doen, amice, dat kan het individu daarom nog wel doen. Quod licet Jovi, non licet bovi, maar het omgekeerde is ook waar, de os kan

verrichten, wat voor Jupiter niet is weggelegd. Ik ben maar een eenvoudig particulier, en het hindert niet, als ik mij de vingers brand.

— Maar dat zou een gevaarlijk spelletje kunnen worden, Edward, riep Brand verschrikt uit. Begrijp ik je goed, dan geloof je, dat enige Japanners, hier in Londen vertoevende, rondgaan door de stad, voorzien van een of ander geheimzinnig middel, waarmede zij de tegenstanders van hun land kunnen doden?

— Dat geloof ik inderdaad, antwoordde Raffles koeltjes. Wat dat middel is, ik weet het niet, maar ik wil het trachten te ontdekken.

— Dat is een zeer nobel denkbeeld, en ik juich het ook toe: in beginsel, alleen maar in beginsel. In de practijk zijn die gevechten met Japanners uiterst gevaarlijk en lopen meestal af in het nadeel van de Westerling. Als ik je een goede raad mag geven, dan steek je je hand niet in dit wespennest, maar...

— Maar laat rustig alle voorstanders van het verdrag, die enige invloed daarop kunnen uitoefenen, uitmoorden, voltooide Raffles de zin. Charles, ik weet wel dat je dit niet meent. Je bent gelukkig een echte Brit, al ben je dan ook een vriend van John Raffles, en je wilt toch ook niet toelaten, dat een handjevol Japanners ons hier de wet komt stellen, en nogal met zulke middelen, barbaars en afgrijselijk.

— Maar, dat zul je in je eentje toch niet kunnen opknappen, van wie wil je hulp inroepen?

— Van niemand, Charles, of 't moest zijn van jou, en van onze brave James Henderson.

— Maar het is krankzinnigheid, Edward, riep Brand wanhopig uit. Nooit zullen wij dit geheim kunnen ontdekken, nooit zullen wij te weten komen wat en waar de ellendelingen zijn, die op zo'n geraffineerde wijze, op klaarlichte dag hun tegenstanders weten te treffen. Heb je enig idee van de wijze waarop zij tewerk gaan?

— Ja, Charles.

— Is het waarachtig? riep Brand verrast uit. Laat eens horen.

Raffles dacht een ogenblik na, voor hij de vraag stelde:

— Je bent waarschijnlijk op de hoogte van de werking van verschillende giftgassen. En ook in de practijk. Ik heb er mee kennis gemaakt destijds in de loopgraven van Vlaanderen. En sindsdien zijn zij nog meer geperfectionneerd.

— Maar je wilt toch niet zeggen, dat iets dergelijks hier gebruikt kan zijn?

— Waarom acht je dat zo onwaarschijnlijk?

— Omdat dan ook andere personen onder de invloed van het gas geleden moesten hebben. Denk aan het geval van Trotter, die temidden ener compacte menigte werd gedood.

— Een ogenblikje, amice. Laten wij goed onderscheiden. Hij werd gedood, maar wij weten volstrekt niet wanneer. Ik acht het zelfs zeer waarschijnlijk, dat hij niet werd vermoord, temidden van die duizenden, maar dat hij blootstond aan de uitwerking van het gas, of iets wat er mee gelijk staat, een kwartier, of misschien een half uur tevoren.

— Dat heft mijn bezwaar niet op, Edward, hield Brand vol. In de andere gevallen bevonden de slachtoffers zich toch reeds geruime tijd op straat, en anderen moeten dus ook geraakt zijn door het gas.

— En dat is nu juist wat ik ontken, Charles. Het laat zich denken, dat de Japanners een substantie hebben uitgevonden, die, in aanraking komend met de huid, en als zij eenmaal haar weg gevonden heeft door de poriën, een vreselijke verwoesting aanricht in het menselijk lichaam. Maar daarbij moet je je dat gas niet denken als een soort wolk, die zich snel en over een grote oppervlakte verspreidt, maar veeleer als een kleine stoompluim, als ik me zo mag uitdrukken, die nauwkeurig op een bepaalde plaats kan worden gericht, en dan ook slechts daar haar uitwerking uitoefent.

Brand bleef Raffles een ogenblik verwonderd aanstaren, en zei toen:

— Dat laat zich inderdaad denken, maar op welke wijze zou dan die «gaspluim» teweeg worden gebracht en afgezonden?

— Daaromtrent ben ik het nog niet met mijzelf eens. Men zou zich echter kunnen voorstellen, dat de moordenaar gebruik maakt van een blaaspijpje, zo onopvallend mogelijk en behoorlijk verborgen; misschien wel in een doodgewone tabakspijp of een nagemaakte sigaar. Voor die opvatting zou de omstandigheid pleiten, dat de slachtoffers onveranderlijk aan het gelaat zijn geraakt. In dergelijke gevallen wil men geen risico lopen en de gasstraal is dus nooit op de kleren gericht. De moordenaar wilde natuurlijk ook niet de kans lopen, door op de blote handen te mikken, dat zijn toeleg zou mislukken. Men beweegt zijn handen vaak onder het lopen, maar niet zijn gelaat.

— Tegen de logica van die redenering heb ik niets in te brengen, Edward. Of je gelijk hebt zal de toekomst moeten leren.

— Ja, maar ik ben een beetje ongeduldig uitgevallen Charles, en wil liever niet wachten op het onderricht van die toekomst, maar liever mijzelve onderwijzen.

— Ik ben benieuwd hoe je dat zult aanleggen. Het is bekend, dat 't politietoezicht aanzienlijk is verscherpt, vooral in de City, waar tot dusverre alle aanslagen plaats vonden, behalve die in de trein, en het heeft tot dusverre bitter weinig geholpen. Gaat de moordenaar inderdaad te werk zoals jij vermoedt, dan zal het bijna onmogelijk zijn hem te ontmaskeren.

— Je vergeet, amice, dat, als mijn lezing de juiste is, ons onderzoek aanstonds veel gemakkelijker wordt door het feit, dat de moordenaar een Japanner moet zijn.

— Er zijn hier te Londen minstens twintigduizend Japanners.

— Dat is van zeven millioen inwoners een zeer gering percentage, Charles. Verreweg de meesten van die twintigduizend gele broeders hebben hun woonplaats in de havenwijken, en onder hen moeten wij de daders ook zoeken.

— Je spreekt nu in het meervoud;

je gelooft dus aan een komplot?

— Ja. Dit lijkt mij niet het werk toe van één enkele man. Bij zulke aanslagen, tenminste wanneer niet een krankzinnige aan het werk is, en de gedachte daaraan moeten wij uitschakelen, heeft men meestal te doen met meerdere personen. Het zijn natuurlijk vurige patriotten, en waardoor het komt weet ik niet, maar die vindt men altijd en overal veel meer onder de rijken, de geleerden, de militairen, de wetenschappelijk ontwikkelden dan onder de heffe van het volk.

Enige tijd bleef het stil in het vertrek, en toen begon Brand weer hoofdschuddend:

— Het komt mij zeer raadselachtig voor. Ik erken dat hier sprake moet zijn van meer dan een toeval, nu de slachtoffers alle voorstanders zijn van het Russisch-Engelse verdrag, maar toch...

Raffles keek glimlachend naar hem, greep naar zijn sigarettenkoker, en zei rustig:

— Ik hoop dat wij het spoedig genoeg zullen hebben ontdekt, amice. Want ik wil de zaak onderzoeken, en mij op die wijze een beetje afleiding verschaffen.

— Het zal een tamelijk gevaarlijke afleiding worden, Edward, zei Brand op ernstige toon. Met Japanners valt niet te gekscheren. Als zij zich eenmaal zo iets in het hoofd hebben gezet, dan gaat het om je leven, wanneer je hun plannen tracht te dwarsbomen.

— Daarop heb ik gerekend, Charles, hernam Raffles eenvoudig. Ik onderschat ook de grote moeilijkheden niet, maar ik hoop ze te kunnen vermijden of ze te overwinnen. Ik wil ditmaal geen aanspraak maken op je hulp, omdat ik zelf wel weet, dat ik mij in doodsgevaar ga begeven.

De jongeman keek Raffles een ogenblik verwijtend en zwijgend aan, en pas na enige ogenblikken zei hij rustig:

— Dan zal ik je die hulp wel moeten opdringen Edward, want ik ben niet van plan, je alleen dit gevaarlijke avontuur te laten ondernemen.

HOOFDSTUK III

NUMMER ACHTTIEN

Het kon ongeveer tien uur in de ochtend zijn, toen Alfred Turner, de Onderstaatssecretaris van Financiën, zijn huis in de Victoria Street verliet, teneinde zich naar zijn departement te begeven, waar diezelfde ochtend juist een gewichtige beraadslaging zou plaats vinden in verband met het hangende verdrag, waarvan de aanhangers steeds talrijker schenen te worden.

Turner was een rijzig man van een jaar of zestig; en nog zeer goed ter been, hetgeen hij bewees, door iedere dag te voet naar het Ministerie te wandelen, en ook des avonds op dezelfde wijze terug te keren naar zijn fraai huis, dat hij met vrouw en dochter sedert vele jaren bewoonde.

De lente scheen voorgoed haar intrede te hebben gedaan, overal kwamen de knoppen uit, de vogeltjes zongen in de bomen, en in Hyde Park liepen de nures langzaam achter de kinderwagens, terwijl de linten van hun mutsen zachtjes bewogen op het morgenbriesje.

Turner had juist Marble Arch bereikt, toen een man het tegenoverliggend trottoir verliet, en de straat dwars overstak in zijn richting, op gevaar af, onder een van de vele auto's te komen, die daar in een eindeloze reeks voorbij reden, ofschoon het toch niet het drukste uur van de dag was.

Het was een man van een kleine gestalte, breed in de schouders en met een zeer bleek gelaat, te meer opvallend daar de ogen een weinig schuin geplaatst, gitzwart waren, en door dikke, zwarte wenkbrauwen overhuifd.

Zijn ouderdom was zeer moeilijk te schatten, maar hij leek een jaar of veertig te zijn. Zijn bewegingen bij het ontwijken van de auto's waren lenig en snel.

Hij moest wel een zesde zintuig hebben, dat hem in staat stelde, die voertuigen te ontwijken, want hij bleef bij het oversteken voortdurend naar Turner kijken, die in het geheel niet op hem lette, ook al omdat hij juist op dat ogenblik een paar woorden met een kennis wisselde, die hij was tegengekomen.

Het was alsof de man met het witte gezicht een ogenblik aarzelde, maar even later liep hij langzaam verder in de richting, die Turner moest volgen, op weg naar zijn departement.

De kleine man met het witte gezicht had een grote sigaar in de mond, die echter niet scheen te branden.

Op de hoek van het trottoir, waar twee brede verkeerswegen elkaar snijden, bleef hij rustig wachten. Nu en dan wierp hij een snelle blik naar een kleine, gesloten auto, die aan de overzijde van King Albert Lane stond te wachten. Achter het stuurwiel zat een zwaargebouwde chauffeur met de klep van zijn pet ver in de ogen getrokken.

Turner had nu zijn gesprek beëindigd, schudde zijn kennis de hand en ging weer verder, met zijn flinke, regelmatigte pas, die in heel Londen bekend was.

De kleine man scheen dit ogenblik te hebben afgewacht, om eensklaps rechtsomkeert te maken en langzaam op zijn schreden terug te keren.

Hij had de sigaar uit de mond genomen, totdat hij op een paar passen afstand van Turner was. Toen stak hij ze weer tussen de lippen, scheen in zijn zak naar lucifers te zoeken, en toen was het alsof hij op de sigaar blies, zoals men wel doet, om zich te overtuigen dat zij goed zal trekken.

Turner bracht snel de rechterhand aan het gelaat, zoals men doet om een muskiet te verjagen, keek de kleine man

boos aan, mompelde een verwensing, en liep door.

Hij liep door, zoals de zeventien slachtoffers van de Blauwe Dood waren doorgelopen, sommigen slechts tien minuten, anderen bijna een vol uur, maar steeds met dezelfde fatale uitslag...

De kleine man met het witte gezicht keek volstrekt niet meer om, maar stak opnieuw de straat over, zonder zich al te zeer te haasten, en ging toe op de auto, wisselde snel op gedempte toon een paar woorden met de chauffeur, die wakker scheen te schrikken, als iemand die tersluiks een dutje heeft gedaan, en stapte toen de auto binnen, die dadelijk daarop vlug wegreed.

Turner intussen liep met veerkrachtige passen verder, bereikte de Theems, en had het Victoria Embankment halverwege achter de rug, waar hij zich nog nauwelijks veertig passen van de Egyptische Naald bevond, toen hij plotseling stil stond, ongeveer aan de achterzijde van het Hotel Cecil, zwaar met de hand op de marmeren balustrade leunde, die hier de kade afsluit, en toen ineenzakte, alsof hij een hevige slag op het hoofd had gekregen.

Het is op die kade meestal zeer stil en vooral op dit uur, en het duurde derhalve enige tijd, voor een paar logeergasten, die op het terras van het bekende hotel hun thee zaten te drinken, opmerzaam werden op die roerloze gedaante, die daar aan de voet van de marmeren balustrade als een reusachtige bal ineengerold lag.

Zij wenkten snel een kelner, die een paar collega's ging halen, en een ogenblik later snelden drie mannen door de kleine achterdeur, die behoort tot de tuin, welke zich aan de voet van het terras uitstrekt, en ijlden op de gedaante toe.

Zij wentelden de man om, die daar lag, en slaakten een luide kreet van schrik.

Het gelaat vertoonde de blauwe kleur, die nu reeds al te goed bekend was in Londen, maar de ogen waren half gesloten ditmaal, en leken reeds gebroken te zijn.

De mond stond half open, en een geel-

achtig schuim vertoonde zich op de lippen.

— Mijn God, dat is mijnheer Turner, ik ken hem heel goed, riep een der kelners ontzet uit. Hij dineert vaak bij ons, en ik heb hem meermalen bediend. Zal dit dan nooit ophouden? Het is afschuwelijk. Wat zullen wij doen?

— Het beste zal zijn, een auto aan te roepen, en hem maar dadelijk naar zijn huis te laten overbrengen, mompelde een der anderen. Het geeft toch niets of wij hem het hotel binnendragen; zij die door de Blauwe Dood zijn aangehaakt, kunnen het wel zonder hulp stellen. Een van ons moet dan maar meegaan, om mevrouw Turner voor te bereiden. Maar weet je wel zeker dat hij het is, Jim?

Inplaats van te antwoorden stak de aangesprokene zijn hand in de binnenzak van de bewusteloze man, haalde er de portefeuille van marokijn leder uit, sloeg ze open, en liet aan de beide andere kelners een paar brieven en hun enveloppen zien, die aan Turner waren geadresseerd.

Hij lichtte de slappe hand op en keek naar de ringvinger, waaraan een grote zegelring prijkte, met de initialen A. T.

Twijfel was nu verder onmogelijk, en een van de kelners floot snel naar een voorbijrijdende chauffeur, die zijn auto tot staan bracht en aanvankelijk niet veel lust scheen te hebben, dat akelige vrachtje te vervoeren.

Hij bezweek echter voor de aandrang van Jim, die had aangeboden voor alles te zorgen, waarna de ongelukkige behoedzaam, alsof dat nog nodig ware, in de taxi werd getild. Jim nam naast hem plaats, na de chauffeur het adres te hebben opgegeven, terwijl een der andere kelners onmiddellijk zou telefoneren naar de huisarts van Turner, die menigmaal in gezelschap van de Onderstaatssecretaris in het Hotel Cecil was komen dineren.

In een stad als Londen kunnen dergelijke zaken onmogelijk langer dan een half uur geheim worden gehouden.

Het was dan ook nog geen half twaalf of duizenden krantenjongens liepen gilend rond met extra edities, vooral van

de zogenaamde volksbladen, die het bericht brachten van de dood van Turner, nummer 18 van de lugubere reeks.

Daarin stonden reeds alle bijzonderheden.

Er kon geen twijfel bestaan, of men had hier wederom te doen met een van die raadselachtige sterfgevallen, die nog altijd niet waren opgehelderd. Hier en daar begon zich een opwinding kenbaar te maken, want het was alsof het langzamerhand tot de bevolking doordrong, dat hier sprake was van iets anders dan een geheimzinnige epidemie, en dat men hier te doen had met de aanslagen van een raadselachtige boosdoener, die het vooral op staatslieden en staatsbeambten gemunt scheen te hebben.

Omstreeks kwart over tien was Turner bewusteloos neergevallen, om half elf werd hij zijn woning binnengedragen, nadat de kelner van het Hotel Cecil Mevrouw Turner behoedzaam had voorbereid, en om kwart voor elf verscheen de telefonisch gewaarschuwde huisdokter, Honey geheten, een man van bijna zeventig jaren, die veel bij de Turner's kwam, ook als vriend, en die zich dus de moeite bespaarde zich door de butler te laten aandienen, maar op diens aanwijzing onmiddellijk naar boven liep, naar een groot vertrek op de eerste verdieping, waar Turner terneder lag op zijn breed bed, met gesloten ogen, en het gelaat blauw gekleurd.

Toen dokter Honey de deur opende, zat Mevrouw Turner naast het bed.

Op het geluid van de openstaande deur stond zij haastig op, en scheen verschrinkt en verward te zijn, toen zij dokter Honey zag binnentreden.

Zij kwam snel naar hem toe, na een blik achter zich te hebben geworpen, en riep uit:

— Zijt gij daar Honey?

— Niet verwacht? herhaalde de oude geneesheer verbaasd. Je dacht toch zeker niet, Betty, dat ik rustig zou zijn thuis gebleven na die telefonische boodschap?

— Ben je opgebeld? Wie heeft dat dan gedaan?

— Een kelner uit het Hotel Cecil.

Het schijnt dat Turner midden op het Embankment bewusteloos is neergevallen en dat hij door een paar gasten is gezien.

— Dat treft al heel ongelukkig, zei Mevrouw Turner zacht voor zich heen.

— Dat treft ongelukkig, zeg je? herhaalde de dokter verbaasd. Ik moet zeggen dat ik je niet goed begrijp, Betty. Je doet zo vreemd. Ik hoop toch dat je je goed voelt? Dat het verschrikkelijke, onverwachte en zo plotselinge uiteinde je niet al te zeer heeft aangegrepen?

De oude geneesheer keek zijn langjarige vriendin onderzoekend aan, alsof hij vreesde dat de onverwachte slag haar geestvermogens geschokt kon hebben en toen, terwijl hij zijn handschoen uittrok, liep hij op het bed toe, en zei:

— Wij zullen wel eens zien, ofschoon ik wel zeker weet dat hier geen hulp kan baten.

Mevrouw Turner was de geneesheer snel gevolgd en stamelde verlegen:

— Ik zou heus maar geen moeite doen, Honey. Turner is natuurlijk dood. Wij hebben... er is... zie je, een geneesheer heeft de dood al geconstateerd.

De oude dokter keek zó verbaasd en daarbij trok zijn gezicht in zoveel rimpeltjes, dat zijn gouden lorgnet van zijn neus viel.

Hij zelf stotterde van boosheid en gekwetste eigenliefde, toen hij uitbracht:

— Een andere geneesheer? Mocht ik dat niet doen? Was er zó'n haast bij? Ben ik zulk een oude ezel geworden? Ik moet zeggen, dat je me verbaast, Betty, er is trouwens iets in je gezicht... ik weet het waarlijk niet... ik had niet gedacht dat je de dood van je man zó kalm zou opnemen, als je de waarheid wilt horen. Maar al is er nu honderdmaal een andere geneesheer bij geweest, ik noem mij nog altijd de vriend van die arme Alfred en ik wil zelf constateren, dat...

Zijn woorden werden als het ware met een mes afgesneden door een even onverwacht als verwonderlijk geluid.

De dode Turner had geniest.

Mevrouw Turner wendde zich verschrinkt naar het bed om, met de grootste vorlegenheid en thans vuurrood, ter-

wijl de oude geneesheer naar zijn welnige haren tastte en uitriep:

— Moet die man dood verbeelden? En niest hij? Kan een dode niet meer tegen een beetje tocht? Zeg eens, wat moet die grap betekenen, Turner?

— Beste Honey, praat als 't u blijft wat zachter, antwoordde Turner, terwijl hij langzaam overeind ging zitten in het bed. Mevrouw Turner, mag ik u vriendelijk verzoeken, dat raam te sluiten. Het is goed, dat alleen uw goede vriend Honey getuige is geweest van dit kleine intermezzo, waarop niemand had kunnen rekenen.

Mevrouw Turner ging snel het raam sluiten en dokter Honey zonk voor het bed op een stoel neer, zó verbaasd en ontdaan als hij nog nooit in zijn lange leven was geweest.

— Dat is... heb ik van mijn leven... stotterde hij kwaad, terwijl hij met driftige gebaren zijn lorgnet opwreef. Wat is het voor een grap, Turner? Mag een oude vriend dat weten? Waarom noem jij je vrouw Mevrouw Turner? Ben je rijp voor een gekkenhuis?

— Waarde dokter, ik hoop u het tegendeel te kunnen bewijzen, antwoordde de man in het bed glimlachend. Ik noemde mevrouw Turner zoals ik haar genoemd heb, omdat ik, helaas, het genoegen mis, haar persoonlijk te kennen.

Onwillekeurig schoof de dokter zijn stoel een weinig achteruit op het horen van die zonderlinge woorden en keek verstomd van de man naar de vrouw, totdat Mevrouw Turner, na een vragende blik op de man in het bed te hebben geworpen, en zo zacht mogelijk pratend, zei:

— Het is Alfred niet, Honey.

Ten tweede male gleed de lorgnet als het ware met een sprong van de neus van de waardige geneesheer, toen hij herhaalde:

— Het is Alfred Turner niet? Houdt je me voor de gek, Betty? Begin ik kinds te worden? Als het Turner niet is, wie is het dan?

Mevrouw Turner scheen verlegen te zijn met een antwoord, maar de man in het bed antwoordde rustig:

— Waarde dokter, er zijn namen

die men niet gaarne hoort noemen. Ik draag zulk een naam. Het komt er ook volstrekt niet op aan. Wij zijn nu wel genooddaakt, u een deel van ons geheim toe te vertellen, en ik hoop dat wij op uw volkomen stilzwijgen kunnen rekenen, al was het maar voor een enkele dag.

— Het is voor het eerst, dat ik me in dit huis een oud wijf hoor noemen, merkte dokter Honey gemelijk op.

— Dat heeft niemand gezegd, Honey, zei Mevrouw Turner klagend. Maar wij moesten nu eenmaal zorgen, dat alles volkomen geheim bleef, en hoe minder mensen het wisten, hoe beter. Wij achten het ook niet verantwoord, jou, als dokter, te dwingen, mee te liegen.

— Maar ik lieg graag, ik lieg met het grootste plezier, als het Turner dienstig kan zijn. En vertel me nu in 's hemelsnaam wat dit allemaal betekent, als je tenminste niet wilt dat ik mij zelf onder mijn eigen behandeling moet stellen. Waar is Turner, vertel me dat maar eens eerst.

— In Bristol, Honey, antwoordde mevrouw Turner.

— In Bristol? Wat heeft hij in Bristol te zoeken?

— Niets. Hij logeert daar een paar dagen bij zijn zuster. Het was maar de vraag, hoe wij hem, zonder opzien te baren, een paar dagen uit Londen konden krijgen.

— En deze heer met zijn blauw gezicht? Ik heb nooit geweten, dat Turner een tweelingbroer had.

— Ik ben geen familie van hem, mijnheer Honey, antwoordde de man in het bed glimlachend. Komaan, waartoe dient het, om nog langer schuilevinkje te spelen? Ik ben John Raffles...

De brave, oude geneesheer stond op, boog diep, stak Raffles de hand toe, en zei:

— Aangenaam, mijnheer.

Toen scheen hij tot het besef te komen, wat die naam betekende, en wie die man was. Hij begon onrustig op zijn stoel heen en weer te schuiven, beademde de glazen van zijn lorgnet, vergat ze op te poetsen, kon er dus niets door zien, werd kwaad, en viel uit:

— Als ik zeg dat het mij aangenaam is, dan moet u dat met een korreltje zout aanvaarden.

— Zeer verklaarbaar, dokter, zei Raffles hoffelijk, zonder enige ironie in zijn stem.

— Ik heb van u gehoord, en... wat drommel, ik ben niet gewend van mijn hart een moordkuil te maken, ik sympathiseer niet met uw beroep.

— Zulke gevoelens tref ik veel aan, dokter, maar dan worden zij niet onder zulke hoffelijke bewoordingen gebracht, hernam Raffles glimlachend.

— Steelt u voor uw plezier? vroeg de oude geneesheer, Raffles aanzierende, zoals een enthymoloog een zeldzaam insect beschouwt.

— Niet bepaald, dokter, op enkele uitzonderingen na. Maar zouden wij niet liever van dit onderwerp afstappen, ik heb nog belangrijke zaken te doen, en binnen een kwartier moet ik dit huis verlaten hebben.

De oude geneesheer wreef zich over het hoge voorhoofd, en hernam hoofdschuddend:

— Het ligt natuurlijk aan mij, maar ik begrijp er geen sikkepit van. Ik heb van u gehoord, en... niet altijd in ongunstige zin.

— Dank u, dokter, zei Raffles met een buiging.

— Maar hiervan begrijp ik niets, ging Honey voort. Waarom komt u hier? Komt u uit hoofde van de brandkast?

— Maar Honey dan toch, riep mevrouw Turner uit, zeer verschrikt, en met een schuwe blik op Raffles, die rustig antwoordde:

— Neen, dokter, om de brandkast kwam ik ditmaal niet, ik verzeker het u. Laat ik het u maar zeggen, met het dringend verzoek tegen niemand, maar dan ook niemand iets te herhalen van wat ik u nu zal mededelen. Luister dus. Gij weet als geneesheer natuurlijk beter dan wie ook door welke plaag de stad Londen sedert een maand ongeveer bezocht wordt.

— De Blauwe Dood bedoelt gij.

— Ja. Ik had mij in deze zaak een bepaalde mening gevormd, die ging in de richting van 'n komplot. Ik zal u niet

vermoeien met een uiteenzetting van mijn gedachtengang. Gij zoudt er weinig aan hebben, en het zou mij maar te lang ophouden. In het kort komt het hier op neer, dat naar mijn vaste overtuiging een of andere man, een vreemdeling waarschijnlijk, die wij gerust een waanzinnige mogen noemen, al die aanslagen pleegde. En ik bedacht een plan, dat mij in staat zou stellen, te ontdekken wie de moordenaar was.

— Gij gelooft dus aan een massamisdad? riep de oude dokter op een toon half van ongeloof, half van schrik.

— Ik geloofde er aan, dokter, en op het ogenblik weet ik het zeker. Luister maar. Ik begreep dat het enige middel de moordenaar te ontdekken was, mij in de plaats te stellen van een aanstaand slachtoffer.

— Wat zegt gij daar? riep Honey, verwonderd uit. Dat kon jij toch niet van te voren weten?

— In zekere zin toch wel. Want alle slachtoffers waren, ten eerste, mannen, ten tweede politici of staatsbeambten, en ten derde voorstanders van het Engels-Russische Verdrag.

De oude geneesheer liet zich achterover in zijn stoel vallen, staarde Raffles een ogenblik met de grootste verbazing aan, sloeg zich voor het voorhoofd dat het kletste en barstte toen weer uit:

— Ik, oude domkop. Gij hebt gelijk, mijnheer. Japan. Niets anders dan Japan.

— Spreek wat zachter, dokter, waar schuwde Raffles hem haastig. Er is hier niemand in huis behalve mevrouw Turner, die iets van de zaak afweet.

— Wat deedt gij verder? drong dokter Honey aan, thans op fluisterende toon, en letterlijk trillend van nieuwsgierigheid.

— Dat zal ik u zeggen, dokter. Ik wilde mij dus in de plaats stellen van een te verwachten slachtoffer. En mijn keuze werd al spoedig aanmerkelijk beperkt. Want het moest een voorstander zijn van het Verdrag, en, zo mogelijk, een invloedrijk, vooraanstaand Staatsman. Een gelukkig toeval wilde, dat ik in mijnheer Turner juist de persoon

vond, geschikt om mij behulpzaam te zijn bij de uitvoering van mijn voornemen. Hij is juist even groot als ik, zijn ogen hebben de kleur van de mijne, en het valt een man als ik ben al heel gemakkelijk, zijn blozende gelaatskleur, zijn grijze bakkebaarden, zijn gehele houding na te bootsen. Ik wist hem over te halen, na hem de zaak te hebben ontvouwd, mij tijdelijk zijn plaats hier in huis in te ruimen.

Ik erken, dat het niet zonder moeite ging. Dat is nu omstreeks een week geleden. Ik vertoonde mij zoveel mogelijk in het publiek, ik hield vier dagen geleden een krachtige redevoering voor het verdrag...

— Daar ben ik naar komen luisteren, riep de dokter, ontzet achteruitschijvend met zijn stoel. Dus dat was u? Ik heb nooit aan wonderen willen geloven; van dit ogenblik af, ben ik bekeerd; ik geloof er aan. Verder, verder.

— Nu, het overige is spoedig medegedeeld. Ik wist dat ik geduld zou moeten hebben, en veel eerder dan ik gehoopt en verwacht had, werd dat geduld beloond. Vanochtend zag ik mijn Japanner op mij toekomen, en het ging precies zoals ik het mij had voorgesteld. Hij had iets in de mond wat op een sigaar geleek, en daarmee blies hij mij iets in het gelaat, hetzelfde iets, dat aan zeventien ongelukkige mannen de dood heeft gebracht.

— Deed hij dat... en gij leeft nog? riep de geneesheer op een toon van ongeloof. Miste hij u dan? Hebt gij u verweerd, hem neergeslagen?

— Niets van dat alles, dokter. Mijn methode was heel wat beter. Alvorens mij te vermommen als Turner, wreef ik mijn gelaat in met een soort zalf, die de poriën van het gelaat volkomen vult, en ze ondoordringbaar maakt voor het giftige gas.

— Dat was zeer gevaarlijk, mijnheer riep dr. Honey uit. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat een verstopping van de poriën der huid gedurende enige tijd, onherroepelijk de dood ten gevolge moet hebben? Bij een ballet aan de Russische hofopera's, omstreeks twintig jaren geleden, werden vier kinderen, die zouden

medespelen, van top tot teen verguld. Diezelfde nacht stierven zij onder een vreselijk lijden.

— Dat was mij bekend, dokter. Het vernis in dat verguldsel had de poriën verstopt, en de arme kleinen moesten jammerlijk omkomen, zij stikten, want de mens ademt ook door de huid. Maar bij mij betrof het gelukkig alleen het gezicht en ik ben er af gekomen met een beetje hoofdpijn. Het moest trouwens wel; het was het enige middel.

— Het enige middel, om wat te bereiken? vroeg dokter Honey, die Raffles met open mond had zitten aanstaren.

— Om de dader uit te vinden, waarde dokter.

— Maar dan was het een middel, mijnheer, dat u had kunnen doden, hernam de geneesheer. Een enkel onbedekt plekje, wanneer gij, bijvoorbeeld, vergeten zoudt hebben, de neusgaten te bedekken met uw zalf, zou u op zijn minst zwaar ziek hebben kunnen maken. Een plekje, niet groter dan een halve penny.

— Ik ben voorzichtig geweest, dokter, hernam Raffles. Ik wist waar het om ging. Een vriend van mij volgde mij al die tijd, waar ik ook ging, en zoals ik zei, vanmorgen werd ons geduld tenslotte beloond. De Japanner, die het deed want het was er zonder twijfel een, al had hij zijn gelaat ook wit gemaakt, stapte, nadat hij mij het gas in het gelaat geblazen had, snel in een auto, maar toch niet zo vlug, of mijn vriend heeft hem kunnen volgen, zoals hij mij nog geen twee minuten geleden getelefoneerd heeft.

— Gij weet dus waar die misdadiger, die laaghartige moordenaar vertoeft? riep de geneesheer opgewonden uit.

— Ik weet het, dokter.

— Daar hebt gij toen natuurlijk onmiddellijk de politie heengezonden?

— Daarvoor heb ik mij, integendeel, wel gewacht dokter, antwoordde Raffles glimlachend om de opgewondenheid van de oude man. Waar de politie zich mee bemoeit, dat is binnen een uur wereldkundig gemaakt en gij moet begrijpen, dat het voor ons land juist dringend noodzakelijk is, deze zaak zo veel mogelijk in het geheim af te doen. Enge-

land bevindt zich op het oogenblik niet in een toestand, die een gespannen verhouding met Japan wenselijk maakt. En die verhouding zal zeker een zeer gevaarlijk karakter krijgen, wanneer de waarheid aan het licht komt. De volkswoede zou hier losbarsten, een strenge censuur op de dagbladberichten zou te laat komen, en niemand kan zeggen wat van dit alles het gevolg zou zijn. En daarom weet niemand iets méér van de

zaak en van mijn plannen dan mijnheer Turner zelf, en zijn dappere echtgenote, die ons beiden trouw ter zijde heeft gestaan in deze moeilijke dagen. Thans weet gij het ook, dokter, maar ik doe een ernstig beroep op uw vaderlands-liefde en op uw begrip van de werkelijke toestand, om met niemand over deze zaak te spreken, vóór ik zelf u daartoe machtiging geef.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES BEREIDT ZICH VOOR TOT DE STRIJD

Dokter Honey trommelde een tijdlang zenuwachtig met zijn benige vingers op de bedrand en zei tenslotte:

— Gij zijt een buitengewoon merkwaardig man. Slechts weinigen zouden de kans hebben willen lopen, die gij hebt durven wagen. Ik bewonder u, mijnheer, en ik beloof u plechtig, dat ik mijn mond zal weten te houden, al valt dat een oude man als ik ben tamelijk zwaar. Maar zeg mij nu eerst, of gij u volkomen goed voelt.

— Zo gezond als een vis, dokter. Ik weet zeker, dat het gas mij nergens heeft kunnen deren, en ik ben er slechts een kort oogenblik een weinig duizelig van geweest. Die duizeligheid is echter reeds verdwenen, en ik weet zeker, dat mijn waagstuk geen nadelige gevolgen voor mij zal hebben. Ware dat zo, dan zou ik nu reeds zo goed als dood moeten zijn.

— Als ik u goed begrepen heb, weet dus niemand van de bedienden hier in huis, wie gij werkelijk zijt?

— Niemand. Dat mag ook volstrekt niet. Men kan nooit weten, of de sluwe Japanners niet overal, waar zij hun slag willen slaan, hun spionnen hebben.

— En, hoe denkt gij hier weg te komen?

— Wel, er is reeds om een ziekenauto getelefoneerd, maar hij zal be-

stuurd worden door een van mijn vrienden en mij niet naar een ziekenhuis brengen, maar naar mijn eigen woning.

— Morgenochtend echter, vanavond misschien reeds, zal het bedrog zijn uitgekomen mijnheer, riep Honey uit. Gij begrijpt dat de kranten zich op het geval zullen werpen, en goede journalisten leidt men niet zo gauw om de tuin.

— Wat zou dat? Laat het bekend worden, maar dan zal het te laat zijn, en ik zal de Japanners onschadelijk hebben weten te maken. Het overige kan in het geheim tussen de beide regeringen worden afgedaan, want ik weet zeker, dat de regering te Tokio van deze moorden zoal niet onkundig is, dan toch in geen geval haar goedkeuring er aan hecht, of zelfs maar weet wat zij te beduiden hebben.

— En hoe denkt gij die Japanners schaakmat te zetten?

— Waarde dokter, dat is mijn geheim. Noem het mijnentwege een beroepsgeheim.

— Het zal zeker een gevaarlijke onderneming worden.

— Inderdaad. Zeer gevaarlijk. Ik ken de Japanners van dat soort, en ik weet dat zij voor niets terugdeinzen, ook voor geen moord, als men hen in hun plannen dwarsboomt.

— Gij zijt een bijzonder merkwaardig

man, herhaalde de oude geneesheer, terwijl hij Raffles peinzend aanzag. Ja, ik heb veel van u gehoord, en... het is misschien niet in de haak, maar het verheugt mij, kennis met u te hebben gemaakt. Ik heb veel van de wereld gezien, en heel wat beleefd, mijnheer, en ik geloof uw beweegredenen wel te kunnen begrijpen, al blijf ik er bij, dat er misschien andere middelen toegepast zouden kunnen worden om uw plannen te verwezenlijken. Ik spreek nu meer in het algemeen, over uw bekende gulheid jegens armen en verdrukten...

— Waarde dokter, gij overstelpt mij en ik vrees dat ik dat niet verdien, viel Raffles hem glimlachend in de rede. Er valt zeer veel voor mij te doen, en ik zal binnen enkele ogenblikken weer voor doodzieke moeten spelen. Mijn beide vrienden zullen mij naar beneden dragen en ik wilde wel, dat dit alles zo onopgemerkt mogelijk in zijn werk ging. Hoe minder ogen het zien, hoe beter het voor ons zal zijn, ook voor de zaak van ons vaderland. Het spijt mij, dokter, dat wij u een onnodige loop hebben laten maken, maar gij kunt u troosten met de gedachte, dat het terwille van uw land was. Maar ik geloof, dat ik daar hoor bellen, daar zal de auto misschien al zijn. Vlug onze rollen opgenomen, en... tot ziens, dokter.

Raffles liet zich weer achterover in de kussens vallen, sloot de ogen, en lag daar nu als een dode, onbeweeglijk, dezelfde blauwe kleur nog op zijn gelaat.

Het spreekt van zelf, dat de kelners van het Hotel Cecil niet gezwegen hadden en er stond reeds voor de deur een klein legertje fotografen en journalisten met hun toestellen en hun opschrijfboekjes gewapend, die met alle geweld Turner wilden zien, en slechts terugweken voor de geweldige vuisten van Henderson, die dreigend op hen toetrad, nadat het lichaam in de auto was gedragen. Brand maakte zich van alle ondervragingen af met de verklaring, dat hij volstrekt niets wist en dat Turner waarschijnlijk reeds dood was, waarna de gehele schaar dagbladreporters en fotografen het huis binnen ging.

En toen geschiedde er iets, waarop

men wellicht had kunnen rekenen, maar dat toch een zeer onaangename verrassing was.

Want een van de journalisten was met een motorfiets gekomen en hij ging het huis niet binnen, maar begon de auto te volgen, natuurlijk met de bedoeling te zien naar welk ziekenhuis Turner werd gebracht, en daar dan zijn licht op te steken bij de geneesheren, die de patiënt zouden onderzoeken.

Brand kon dat onmogelijk zien, want hij chauffeerde, maar Henderson, die, volgens het voorschrift, met de zieke in de wagen had plaatsgenomen, zag het des te beter door het handbrede luikje, dat in een der achterdeuren van de transportauto was aangebracht.

— Wel alle drommels, mylord, zei hij na enige ogenblikken verschrikt, wij worden gevolgd.

Raffles ging overeind zitten op de smalle krib, waarop de draagbaar was geschoven, fronste de wenkbrauwen en wierp zelf, op veilige afstand, een blik door het ruitje.

— Bedoel je die man op de motorfiets, met die pet op?

— Ja mylord. Ik herken hem. Hij bevond zich bij de krantenlui, die voor de deur op wacht stonden en hij volgt ons reeds al die tijd.

Raffles keek nog wat nauwkeuriger en bromde tussen de tanden:

— Dat is een verslaggever van de Daily Mail; ik ken hem heel goed. Dat is een vervelende geschiedenis, want dat motorrijwiel schijnt van een goed fabrikaat te zijn, en wij zullen hem niet zo gemakkelijk kunnen afschudden. Wij kunnen ook moeilijk de hele dag blijven rondrijden, want dan zou hij zich terecht kunnen verbazen, en de vraag stellen, waarom ik niet naar een ziekenhuis word gebracht.

— En wij zijn er zo juist een voorbijgereden ook, mylord, riep Henderson uit. Zal ik mijnheer Brand waarschuwen, dat hij stopt, en die man even zeggen dat wij hem niet lusten?

— Ik vrees dat hij dat verkeerd zou opnemen, James, antwoordde Raffles glimlachend.

— Er moet iets anders op gevon-

den worden. Zeg mijnheer Brand dat hij harder rijdt; misschien raken wij hem bij een kruispunt wel kwijt, als het toeval wil dat een verkeersagent hem tegenhoudt.

Maar de journalist was een goed rijder, het toeval wilde nu eenmaal niet tussenbeide komen en de motorfiets bleef als het ware aan de ziekenauto vastkleven, stond stil als hij moest stilstaan op bevel van een verkeersagent, en reed weer verder, als de auto de rit voortzette.

Dat had zo al bijna een half uur geduurd en Raffles begon zich werkelijk ongerust te maken, daar hij wel begreep hoezeer de journalist zich moest verwonderen over die langdurige rit met een doodzieke man, toen de auto opnieuw stopte, ditmaal wegens een opgebroken rijweg, en op het sein van een werkbaas, die naar een zijstraat wees.

Het was hier een stille plek in een nieuwe, ruim uiteengebouwde buurt, een soort villawijk, gebouwd langs de oevers van een zijkanaal van de Theems.

De auto stond dus stil, en de motorwielrijder was verplicht hetzelfde te doen.

Toen opende Henderson, voor Raffles iets had kunnen zeggen, een van de beide smalle achterdeuren, trad naar buiten, liep regelrecht toe op de journalist, en zei met een vriendelijke grijnslach op zijn breed gelaat:

— Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer, maar uw achterband is leeggelopen.

De journalist kwam volstrekt niet van het zadel af, maar keek om, en antwoordde toen, verwonderd lachend:

— Je droomt, goede vriend. Die band is uitstekend. Hoe is het met mijnheer Turner op het ogenblik?

— Dood als een pier, mijnheer. Dank u. Is uw ketting niet wat slap?

Verbaasd keek de journalist naar de reus, vervolgens naar zijn goedgespannen ketting, alweer zonder van het zadel af te komen, en met zijn beide benen gespreid op de grond staande en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Jij schijnt meer verstand te hebben van ziekenverplegen dan van mo-

torfietsen. Er mankeert niets aan die ketting.

— Dat kunt u zo niet zien, als u niet opstaat mijnheer.

— Laat dat maar aan mij over.

— Maar is er nog wel benzine in uw reservoir? Ik geloof dat het ding zo lek als een zeef is.

De journalist begon zich nu in ernst boos te maken, menende, dat hij voor de gek werd gehouden en antwoordde kortaf:

— Ik geloof dat jouw hersens lek zijn amice. Rijd maar liever weer op, want de weg is vrij, of wacht even, zeg me eerst wat dat dwaze geren dwars door Londen betekent. Heeft mijnheer Turner soms een speciaal eigen ziekenhuis ergens in Dover? Is hij van plan zich in Peking te laten verplegen? Als hij dood is, waarom begraven jullie hem dan niet dadelijk?

Henderson kwam nog wat dichterbij, en zei toen, op een vertrouwelijke toon:

— Mijnheer Turner is bij zijn leven altijd zo dol op autotochtjes geweest, mijnheer, en nu hebben wij gemeend, hem een plezier te doen, door eerst nog een beetje met hem rond te rijden. Maar wat drommel, u kijkt me aan of u me niet gelooft. Ik geloof waarachtig dat u me uitlacht. O, maar dan zijn we nog niet uitgepraat.

Henderson strekte zijn vuist naar de kin van de arme journalist uit. Als hij het hard had gedaan, en wat vlugger, zou de journalist waarschijnlijk een plaatsje hebben kunnen vinden in dezelfde auto, maar ditmaal deed hij niets anders dan van zijn motorfiets aftuimelen, als een aangeschoten konijn. Henderson nam de fiets op, het was een vrij zware Triumph, en had het rijwiel het volgende ogenblik over de leuning van de nieuwe brug geworpen, zodat het met een zware plons in het donkere water van het kanaal viel.

Er waren wel enige mensen, die het zagen, ook de arbeiders van de wegverbetering, maar zij waren zo volkomen verbluft, dat zij geen hand uitstaken, en de auto rustig lieten wegglijden.

Henderson was weer in de wagen gesprongen, en Brand, die met angst en

beven het korte voorval had gevolgd, reed onmiddellijk weg.

— Wat heb je gedaan, James? vroeg Raffles op strenge toon, zodra de auto weer reed.

— Ik heb die man even gezegd, dat hij thuis verwacht werd, mylord, antwoordde de reus, terwijl hij zich verlegen achter het oor krabde.

Raffles wendde zich naar de wand van de wagen, om het lachje te verbergen dat, om zijn lippen was komen spelen bij het zien van het diep rampzalig gezicht van de trouwe reus. Maar zo hartverscheurend waren de zuchten van de arme kerel, dat Raffles zich al spoedig weer omdraaide, hem de hand toestak en zei, met moeite zijn lachen bedwingend:

— Houdt op met die erbarmelijke zuchten; kerel. Het lijkt wel of je in je eentje een heel drama opvoert. Je bent, zoals gewoonlijk, weer wat te ruw te werk gegaan, maar ik moet bekennen, dat je ons een grote dienst hebt bewezen.

Het gelaat van Henderson begon aanstonds te glanzen, alsof de zon opging boven een landschap, dat in grijze nevels gehuld was geweest, en riep toen uit:

— Ik wist wel, dat ik het niet zo slecht had geschoten, mylord. Die man zag er flink en gezond uit, en ik weet zeker, dat hij over een week weer aan zijn werk kan gaan.

Intussen was Brand zo snel hij maar kon verder gereden, telkens een andere zijstraat inslaande, omdat hij vreesde voor de onaangename gevolgen van Henderson's krasse manier om een lastige achtervolger kwijt te raken. Met een grote omweg bracht hij de auto weer terug naar de garage, waar hij de wagen gehuurd had onder een vrij dwaas voorwendsel, waarvan echter de verhuurder, die voor alles zakenman was, zich niet het minste had aangetrokken.

Gedurende de rit had Raffles zijn gelaat ontdaan van het dunne laagje blauwe schmink, dat hij er na zijn val tegenover het Hotel Cecil vlug en handig had opgesmeerd, en vertoonde nu zijn eigen gelaatskleur.

Hij liet zich echter wijselijk volstrekt niet zien aan de garagehouder, maar bleef een paar straten verder wachten tot Henderson en Brand weer te voorschijn kwamen. Een half uur later ongeveer bevond het drietal zich weer veilig en wel in Raffles' woning in de Cromwell Road.

Het was toen reeds bijna half drie in de namiddag, en de beide vrienden vielen met smaak aan op het maal, hetwelk Raffles' trouwe kamerbediende Gaston gereed had gezet.

Nadat zij hun eerste honger gestild hadden, begon Brand:

— Nu hoop ik maar een ding, Edward, en dat is, dat die lastige journalist niet reeds in het avondblad een relaas geeft van wat hem is wedervaren. Want het moet toch wel een zonderlinge indruk maken, dat de auto, die de halfdode Turner vervoerde, niet allen zulke zonderlinge omwegen maakte, maar ook een ziekenverpleger met zich meevoerde, die onschuldige journalisten op vuistslagen tracteert.

— Dat zou inderdaad zeer onaangenaam zijn, Charles, bekende Raffles, want de Japanners zouden wellicht het bericht onder de ogen krijgen en zekere gevolgtrekkingen maken, die al onze plannen in duigen zouden doen vallen. Mijn hoop is er dan ook op gericht, dat Henderson niet hard genoeg geslagen heeft om de man op slag te doden, maar toch wel zo hard, dat hem het werken althans voor vandaag onmogelijk is gemaakt. Het is niet zeer christelijk van mij gesproken, maar ik beloof hierbij plechtig, dat ik die brave kerel, die niets anders deed dan zijn plicht, ruimschoots schadeloos zal stellen. Maar dan moet hij ook vandaag zijn mond houden.

Brand dacht een ogenblik na en vroeg toen plotseling:

— Als wij hem eens in het geheim namen, en het hem verzochten?

Raffles bleef en ogenblik peinzend in zijn glas wijn staren, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Dat komt mij wel wat gevaarlijk voor, amice. Men moet de kat niet op het spek binden, en een echte journalist, die die naam werkelijk verdient, zal ondanks

alle beloften van stilzwijgendheid, drie kolommen ruimte aan zijn hoofdredacteur vragen om een prachtig stuk te schrijven, dat hem roem en eer moet brengen. Neen, dat middel moeten wij liever verwerpen. En wees nu stil, want daar komt Henderson aan en als die hoort wat de moeilijkheid is, zal hij om vier uur het hele bureau van de Daily Mail met een wagenlading dynamiet opblazen.

Inderdaad trad Henderson een paar seconden later het vertrek binnen, komende uit de tuin, waar ook de garage stond, en kwam om « zijn orders » zo als hij het placht te noemen.

Hij scheen nog niet geheel en al zeker van zijn eigen houding en figuur te zijn en stond dicht bij de deur bedremmeld naar Raffles te kijken, die hem meesmuilend opnam, en toen zei:

— Mijn orders zijn voor het ogenblik dat je over een half uur met de auto weer moet voor zijn, James. Neem de huurauto met de krachtige motor, en trek een versleten uniform aan.

— Wil je er dan vanmiddag al op uit gaan? vroeg Brand verrast, en ook een weinig ongerust.

— Ja Charles, ik heb er nog eens over nagedacht, en het lijkt mij voor alles beter als wij zeer snel optreden. Ik zie ook eigenlijk niet in, waarom wij tot het vallen der duisternis zouden moeten wachten. Als daar in dat huis, dat jij zo bekwaam hebt uitgevonden, tien Japanners zijn, dan zal dat aantal wel onveranderd blijven, ongeacht het tijdstip van de dag.

— Maar de nacht leent zich veel beter tot een verdediging, Edward. Overdag zullen wij, ingeval van nood, ook wel hulp kunnen krijgen van voorbijgangers, al blijf ik er bij dat we dat niet mogen doen, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is.

Brand dacht nog een ogenblik na, en voegde er toen aan toe:

— Misschien is het ook beter, om er zo gauw mogelijk een einde aan te maken. En zeg mij nu, Edward, wat eigenlijk je plannen zijn. Je wilt toch zeker geen vuurgevecht met die Japanners beginnen.

— Als het moet, dan wel. Maar daartoe behoeft het niet te komen. Dit zijn mijn plannen. Wij moeten de moordenaar onschadelijk maken, hoe dan ook, de samenstelling van hun giftgas leren kennen en de schobbejakken ter beschikking stellen van onze regering, die hen dan maar moet opsluiten, tot de tijden wat beter geschikt zijn om een proces tegen hen te beginnen. Dat is misschien over een paar maanden reeds het geval.

— Hoe denk je het huis binnen te komen? Ik heb je gezegd, dat het in een vrij brede straat in Hampstead staat en het is daar tamelijk druk.

— Wel, des te beter als het er druk is. Zoveel te minder zal het opvallen, als wij dat huis binnengaan. Er zullen toch nog wel meer mensen in wonen, behalve die drie of vier Japanners, die je er hebt zien binnengaan?

— Dat is moeilijk te zeggen, maar ik geloof het haast niet. Het is een tamelijk klein huis, van de soort, zoals je ze daar veel aantreft, zogenaamde eengezinshuizen, met slechts één verdieping en een tuintje er om heen.

— Dat maakt de zaak niet gemakkelijker. Dan kunnen de schavuiten iedere bezoeker van verre zien aankomen, hoe dan ook. Ik zal nog wel een goed plannetje bedenken, Charles, en intussen zullen wij eens zien hoe het met de wapens staat, en wat wij daarginds het best zullen kunnen gebruiken. Als het maar even mogelijk is, moet het zonder grof geschut gedaan worden.

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, en hernam hoofdschuddend:

— Ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, Edward, dat het niet zulk een vlot verloop zal hebben als jij denkt. Bandieten die met zulke middelen werken, zijn niet de eerste de beste, en zullen wel afweermaatregelen hebben genomen. Dit is misschien nog maar een begin van hun werkzaamheden. De hemel weet of het niet een geheime organisatie is, die langzamerhand al onze Staatslieden zal opruimen, al of niet voor het verdrag met Rusland. En het blijft mij spijten, dat je maar niet eenvoudig de politie op de bende afstuurt en ze laat arresteren.

— Ik heb je de redenen al ontvouwd, amice, die mij daarvan terughouden. En hier is er nog een, en een goede. De politie van Londen komt meestal niet als baker of krantenjongen verkleed, en is van verre herkenbaar. De Japanners zullen dus wel bijtijds gewaarschuwd zijn en dus de vlucht nemen, met medeneming van dat duivels middelje, dat wij juist moeten leren kennen, opdat men er zich tegen zal kunnen verdedigen. Wie weet is een zeker smeersel van een bepaalde samenstelling wel voldoende om de invloed van dat gas te neutraliseren, maar daartoe moet men het dan toch eerst kennen. Neen, ik blijf bij wat ik gezegd heb: wij moeten dit varkentje zelf wassen. Ik dank je, James, ik was je vergeten; ga nu maar, en zorg dat alles gereed is voor onze onderneming.

Toen de deur achter de reus was dichtgevallen vroeg Brand zacht:

— Stuur je hem weg? Ik kreeg de indruk dat je nog iets te zeggen had, dat hij niet behoefde te weten.

— Precies, Charles, dat heb je goed gezien. Ik heb namelijk nog een zeer goede en een zeer voorname reden om er de politie zolang mogelijk buiten te laten. Het is namelijk duidelijk, dat de Japanners voorzien moeten zijn van een grote som geld, bij wijze van strijdkas. Zij moeten rekening houden met allerlei bezwaren, die slechts met geld uit

de weg zijn te ruimen. Welnu, het zou mij een waar genoegen zijn, mij van dat fonds meester te maken, teneinde het op een heel wat betere wijze te besteden. Nu begrijp je waarom ik Henderson wegzond. Al weet de brave kerel heel goed wie ik ben, nog altijd stuit het mij enigszins tegen de borst, zulke zaken in zijn tegenwoordigheid te behandelen.

Het bleef lange tijd stil in het vertrek. Brand was in een hoek gaan zitten, en keek met een strak gelaat en opeengeknepen lippen voor zich uit.

Raffles keek een ogenblik zwijgend naar hem, kwam toen naar hem toe, legde hem de handen op de schouders en zei op zachte toon:

— Ik weet natuurlijk wel waar je aan denkt, Charley. Voor jou schijnt het er niet op aan te komen, had je willen zeggen. Maar met jou is het een heel ander geval. Jij weet heel goed, waarom ik handel, zoals ik in de laatste jaren gehandeld heb. Maar Henderson is, ondanks alles, een onontwikkeld man, en het zou mij moeilijk vallen hem duidelijk te maken, wat mijn beweegredenen zijn. Je wilt mij toch helpen?

— Dat weet je heel goed, Edward, zei Brand, de hand van Raffles vattend en met kracht drukkend. En ik hoop van harte, dat wij het er heelhuids af brengen, maar ik betwijfel het... ik betwijfel het ditmaal sterk.

HOOFDSTUK V

HET TEKEN DER RIJZENDE ZON

Ruim een uur was verstreken, Raffles en Brand hadden al die maatregelen genomen, die zij noodzakelijk achtten met het oog op hun gevaarvolle onderneming. Zij hadden zich niet alleen van hun revolvers voorzien, maar ook enige van die kleine verdedigingsmiddelen

meegenomen, die reeds zo menigmaal nuttig waren gebleken in ongelijke gevechten, en wanneer de tegenstander door overmacht de strijd dreigde te zullen winnen.

Zo hadden zij kleine glazen kogels bij zich, niet veel groter dan de kogeltjes,

die men in de bekende limonadeflesjes vindt, die gevuld waren met een krachtig, bedwelmend gas, dat zich met grote snelheid verspreidde, wanneer die kogeltjes de grond raakten. Om zelve tegen de invloed van dat gas gevrijwaard te zijn, konden de beide vrienden een soort patronen van papier en watten in de neusgaten steken, gedrenkt in een stof, die het giftgas neutraliseerde. Deze patronen waren zeer klein, zij hadden de vorm van de antinicotinepatronen, zoals sommige rokers ze in hun pijpen gebruiken en men kon er gemakkelijk twintig van in een vestzakje meevoeren.

Wat Henderson aangaat, hij zou geen daadwerkelijk aandeel nemen aan de werkzaamheden, daar hij voor dat soort werk weinig geschikt was, maar in de buurt blijven wachten met de auto, ofschoon hij voor alle veiligheid zijn knuppel bij zich had gestoken, een wapen van halein vervaardigd, met rottan omvlochten, en aan het einde voorzien van een loden verdikking. Een man van de verbazende kracht van Henderson kon met dit wapen gemakkelijk een stier de hersens verpletteren.

Het kon omstreeks halfvier in de namiddag zijn, toen alles voor de expeditie gereed was. De auto, die er uiterlijk volkomen uitzag als een versleten taxi, maar over een zeer krachtige motor beschikte, stond reeds op enige afstand van de tuindeur te wachten, onder de hoede van Henderson, die zichzelf tot neger vervormd had; hij had nog slechts een paar minuten behoeven uit te zien, of reeds kwamen Raffles en Brand aanlopen, ieder voorzien van een klein valies.

Zij stapten in, nadat Brand aan Henderson een nauwkeurige beschrijving van de straat en het huis had gegeven, waar de Japanners zich ophielden, en daarop begon de tocht.

Hampstead is een van de noordelijkste voorsteden van Londen en de rit daarheen duurde dan ook bijna anderhalf uur.

Toch was het nog klaarlichte dag, toen de auto de brede verkeersweg insloeg, waaraan, ongeveer een kwartier gaans verder, het huisje gelegen was, hetwelk

de Japanners betrokken hadden.

Op de plek waar zij stilstielden, bevond zich een grote, nieuwe garage, en het eerste wat zij deden was hier de huurauto in bewaring geven. Daarna belegden zij, in de buurt van een nog onbebouwd terrein, waar stapels bakstenen, ijzeren pijpen, planken en andere bouwmaterialen lagen opgestapeld, een soort krijgsraad.

Brand bleef er bij, dat het vrij wat beter zou zijn, de overval des nachts te ondernemen, maar Raffles voerde aan dat de avondbladen wel eens het verhaal konden bevatten van de avonturen van de gedupeerde journalist, en de sluwe Japanners zouden, als zij daarvan kennis hadden genomen, wel begrijpen dat er iets was misgelopen en als de wind hun kwartier verleggen.

Voor dit argument moest Brand wel zwichten, maar hij deed het met tegenzin.

En toen werd het volgende besluit genomen.

Raffles zou allereerst binnen gaan, onder een of ander voorwendsel, bijvoorbeeld in de gedaante van een waterleiding- of gascontroleur of iets dergelijks, en dan van de gelegenheid gebruik maken, de omgeving en de inrichting van het huis zo goed mogelijk op te nemen. Hij zou ook het aantal Japanners kunnen vaststellen, dat zich in het huis bevond, en dienovereenkomstig zouden de vrienden dan naderhand optreden.

Brand bood aan, hem te vergezellen, maar Raffles wees dit af, aanvoerende dat hij nog volstrekt geen gevaar liep, en een klein plan had, dat hij gemakkelijker alleen ten uitvoer kon brengen.

En zo scheidden de vrienden dus, niet beseffend, onder welke ellendige omstandigheden zij elkander zouden terugzien. Raffles stak een potlood achter zijn oor, overtuigde zich dat hij een notitieboekje bij de hand had, en liep toen met afgemeten passen naar het kleine huis, hetwelk Brand die ochtend had ontdekt, nadat hij de moordenaar in zijn auto was nagegaan, terwijl deze en Henderson hem langzaam op verre afstand volgden.

Met zijn hoed schuin op een oor, en

volkomen vereenzelvigd met de man, die hij moest voorstellen, liep Raffles op het huis toe, opende het houten hekje, liep door het slecht onderhouden voortuintje, en schelde aan.

Het duurde vrij lang, voor er tenslotte zachte voetstappen klonken aan de andere zijde van de deur, die vervolgens op een kier werd geopend door een kleine Japanner met een breed gezicht en wantrouwende ogen, die de bezoeker enige tijd bleef opnemen door de kier van de deur, die zoals Raffles aanstonds opmerkte, met een ketting gesloten was.

Toen vroeg de man in slecht Engels:

— Wat wilt gij? Wat komt gij doen?

— Belasting, antwoordde Raffles lachend. U bent hier zeker pas komen wonen? Vreemdelingen? Mooi zo. Aantal kamers, dienstboden, haardsteden? Houdt u een hond? Is er een garage? Wilt u de deur alstublieft even openen, want ik moet met uw meester persoonlijk spreken.

De Japanner scheen nog een ogenblik te aarzelen, maar toen verscheen er een sluwe, boze trek op zijn gelaat, en hij maakte zich gereed om de deur weer te sluiten met de woorden:

— Kom over een paar dagen maar eens terug. Mijn baas is de stad uit. Ik kan u niets mededelen.

Reeds wilde hij de deur dichtwerpen, toen Raffles haastig zei:

— Geef hem dan in ieder geval dit biljet, dat hij moet invullen en opzenden. Gij Japanners schijnt te denken, dat gij hier maar gratis kunt wonen. En ik wil je er nog opmerkzaam op maken, dat de Engelse wet iedereen bestraft, die aan een belastingambtenaar de toegang weigert.

De man bromde iets onverstaanbaars, wierp Raffles een giftige blik toe, en strekte toen de hand uit naar het belastingbiljet.

Hij had het net even aangeraakt, toen hij een zwakke kreet slaakte, en boos zei:

— Hebt gij spelden aan uw mouw? Gij hebt mij geprikt. Geef hier dat papier, ik zal het mijn meester wel geven als hij thuiskomt.

Raffles keek de man aandachtig aan,

en zei toen, het zogenaamde biljet nog vasthoudend:

— Ik zal u zeggen hoe het moet worden ingevuld. Uw meester moet het aantal bedienden opgeven en ook het tijdstip van zijn komst hier in Londen. Heeft hij zich naar de politie begeben, het bureau van de wijk bedoel ik, en daar zijn komst gemeld? Wat is zijn beroep? Is hij toerist of handelaar, kunstenaar of fabrikant?

De Japanner keek hem met een verwezen blik aan, bracht langzaam de hand naar het hoofd, en antwoordde met een nauw verstaanbare stem:

— Ik weet niet waarover gij praat. Het schemert mij voor de ogen, o duivel, vreemde duivel, wat heb je...

Maar hij kon de zin niet ten einde brengen. Hij deed wankelend een paar stappen van de deur af, voor zich uitastend als een blinde, scheen toen steun te zoeken tegen de zijmuur, en zakte zonder enig geluid te geven in elkaar.

Raffles kon door de deurkier een gedeelte van zijn vertrokken gelaat zien en mompelde voor zich heen:

— Die kleine prik was afdoende. Hij heeft het sterkste middel gehad, waarover ik beschikte. Voorlopig is er dus al een van de baan. Maar dat was niet de man, die mij vanochtend het giftgas in het gelaat blies.

Raffles wierp een steelse blik achter zich, zag dat de weg volkomen verlaten was, op enige verre voorbijgangers na, stak snel zijn hand door de deurkier, en wist de ketting los te maken.

Hij begreep heel goed, dat wat hij deed uiterst gevaarlijk was, want hij drong een vreemd huis binnen, en de inwoners zouden het recht hebben, hem als een inbreker te beschouwen, en hem als zodanig te behandelen. En hier betrof het nog een heel ander geval, want hij was hier in het hoofdkwartier van een Japanse organisatie, die mensenlevens blijkbaar in het geheel niet telde.

Hij deed de deur zeer zacht achter zich dicht, keek neer op de bewusteloze Japanner, die daar met scheefgetrokken mond en ogen, waarvan slechts het wit te zien was, op de grond lag uitgestrekt, luisterde een ogenblik aandachtig, en liep

toen toe op een deur, die tot een muurkast scheen te behoren.

Hij opende de deur behoedzaam, en keek inderdaad in een geheel ledige kast, waarin hij achteraan onduidelijk een gasmeter meende te onderscheiden.

Vlug sleepte hij de bewusteloze Japanner naar binnen, sloot de deur, draaide de sleutel in het slot om, en stak hem in zijn zak.

En toen bleef hij weer enige tijd staan luisteren. Er heerste een vreemde stilte in het huis, die iets angstaanjagends had. Niemand scheen ook maar het minste gehoord te hebben van dit korte voorval, dat zich binnen enkele seconden had afgespeeld.

Terwijl hij luisterde, keek Raffles rond. De inrichting van het huis scheen heel weinig af te wijken van die van soortgelijke huisjes, die men bij duizendtallen in de Londense voorsteden vindt, en die naar één enkel model schijnen te zijn gebouwd. De vestibule was tamelijk ruim, en rechts begon de trap naar de enige verdieping, die het huis rijk was. Aan de linkerzijde was de deur, die waarschijnlijk tot de huiskamer behoorde.

Daar zou zich echter nu wel niemand ophouden, want die had anders zonder twijfel Raffles op de stoep moeten zien staan, en zou wel reeds te voorschijn zijn gekomen. Japanners die aldus optraden, moesten wel heel wantrouwend zijn.

Juist tegenover deze deur bevond zich een andere, die toegang gaf tot het tweede grote vertrek gelijkvloers, maar Raffles had opgemerkt dat daar de jalouzieën voor de ramen waren neergelaten, zodat iemand die zich daarbinnen bevond, onmogelijk de bezoeker had kunnen zien.

Zijn bellen moest natuurlijk gehoord zijn, en hij bleef wachten, met zijn hand aan de kolf van zijn brownie in zijn zak, tot er iemand zou komen opdagen, teneinde naar de reden van dat bellen te vernemen.

Het bleef echter stil, en Raffles meende reeds dat het huis verder inderdaad onbewoond was, toen zij oor plotseling getroffen werd door het geluid van een

telefoonbel ergens boven in het huis.

Er werd blijkbaar spoedig op gereageerd, want het schellen duurde maar kort, en een ogenblik later meende hij zachte schreden te horen, juist boven zijn hoofd, alsof daar haastig op en neer werd gelopen.

Een deur werd snel geopend en weer gesloten, stappen op de gang, en toen werd het weer stil, juist toen Raffles zich gauw terzijde van de trap had teruggetrokken, in de verwachting dat er aanstonds een Japanner boven op het portaal zou komen.

Een ogenblik stond Raffles besluiteloos wat te doen. Zou hij de trap opgaan, en zich bij de man die getelefoneerd had, eenvoudig aandienen als belastingambtenaar? Zou hij hem misschien dadelijk onschadelijk maken, als hij bleek de moordenaar te zijn?

Maar er konden wel meer personen daar boven zijn, en Raffles wilde zich niet nodeloos aan een groot gevaar blootstellen, voor hij het huis nog verder doorzocht had, dat zulke ondoorgrondelijke geheimen bevatte.

Naast de deur van de kast, waar hij de Japanner in had opgesloten, zag hij een tweede, die klaarblijkelijk toegang gaf tot de kelder.

En daar beneden zouden zeer waarschijnlijk de afschuwelijke middelen worden bereid, die de Japanners toepasten in de strijd tegen hun tegenstanders.

Raffles besloot, zich hiervan in de eerste plaats te overtuigen. Nog altijd was het immers mogelijk, al was het dan niet waarschijnlijk, dat Brand zich had vergist, of liever dat de moordenaar hier niet zelf woonde, maar zich die ochtend naar vrienden of landgenoten begeven had, die wellicht niets afwisten van zijn moorddadige manie.

In gebukte houding bleef hij staan luisteren, en toen hij verder niet het minste gerucht hoorde, begon hij, zonder enig leven te maken, de betonnen trap af te dalen, die naar beneden voerde.

Hij liet de deur op een kier staan, en telde acht treden, alvorens hij beneden was, hij stond toen tegenover een stevige deur, met ijzer beslagen, die op

slot bleek te zijn, want Raffles draaide vruchteloos aan de kruk. Daarbij was hij zo voorzichtig geweest, zijn rechterhand eerst te steken in een gummi handschoen, want die kruk zag er verdacht uit, en was van koper.

Hij was wel genoodzaakt, zijn kleine instrumententas te hulp te roepen en met behulp van een zijner lopers had hij binnen vijf minuten de deur open gekregen.

Raffles begreep heel goed dat hij nu verder was gegaan dan hij van plan was, misschien wel te ver, want hij zou nu al heel moeilijk diezelfde namiddag of avond met Brand en Henderson kunnen terugkeren. De knecht zou natuurlijk vermist en tenslotte gevonden worden, de Japanners zouden het opengebroken slot ontdekken en dadelijk inzien, dat er gevaar dreigde.

Maar Raffles waagde het er op, nu hij eenmaal in de vesting was, in de hoop, dat hij de zaak reeds nu, geheel alleen, tot een goed einde zou kunnen brengen.

Toen het slot eenmaal geforceerd was, duwde Raffles de deur heel voorzichtig een weinig open, en keek naar binnen. Hij kon evenwel niet het minste onderscheiden, want het was stikdonker.

Aanstands trof hem een eigenaardige zure, prikkelende lucht als van salmiak en hij begreep dat hij op de goede weg was.

Hij had zijn zaklantaarn bij zich gestoken, deed ze ontgloeien, en trad de kelder binnen.

Hij zag onmiddellijk dat hij zich in een soort laboratorium bevond, dat zelfs voortreffelijk was ingericht, de omstandigheden in aanmerking genomen.

Bij het schelle licht, dat de kelder bescheen, zodra Raffles de schakelaar naast de deur had omgedraaid, ontwaarde hij in het vertrek, dat bijna zes meter in het vierkant was, in de eerste plaats een lange, met geglazuurde tegels bedekte werktafel, die van de ene zijmuur tot de andere reikte, met een gootsteen aan het ene einde, en waarop een aantal retorten, overhaalkolven, reageerbuisjes, comforen en stopflessen van verschillende grootte stonden, voor het

merendeel gevuld met verschillend gekleurde vloeistoffen. Enkele bevatten een grijsachtig poeder.

Tegen de rechterwand, ongeveer in het midden, stond een gewoon keukenfornuis, dat met gas gestookt kon worden, en daarnaast, op de vloer van rode tegels, stonden grote mandflessen en dikbuikige kruiken.

Op een withouten tafeltje, tegen de andere wand geplaatst, stonden nog een weegschaal, enige dikke boeken, een doos met gewichten, en tenslotte een vrij grote kool met een zestal grote, witte muisen.

Op het fornuis stond een koperen distilleerketel, en aan krammen, of op lage stoelen stonden of hingen nog andere instrumenten, van koper of kristal.

Er kon niet langer aan getwijfeld worden: Raffles bevond zich in de geheime werkplaats van de Japanse organisatie, die blijkbaar voornemens was, alle vooraanstaande Engelsen te vermoorden die zich voorstanders hadden getoond van het voor Japan nadelige verdrag.

Raffles keek nog eens rond, en zag in het midden van de wand, bijna tegen de zoldering aan, en boven de werktafel een wandschildering in schelle kleuren, die een opgaande zon voorstelde, naar alle zijden golvende stralen uitzendend, en die, blinkend en schitterend, verrees uit een donkerblauwe zee.

Maar spoedig werd de aandacht van Raffles weer door iets anders getrokken. Het was een koperen vat, dat omstreeks het midden van de toonbank stond, en waarin zich een vloeistof bevond, die blijkbaar nog niet geheel was afgekoeld, want er stegen nog lichte rookwolkjes uit op. Misschien was die bediende hier wel bezig geweest, juist toen Raffles aanbelde, en had het daarom zo lang geduurd, voor hij de deur kon openen.

Nieuwsgierig en voorzichtig trad Raffles toe op het koperen vaatwerk, dat er enigszins uitzag als een ouderwetse vijzel. Raffles zorgde wel, dat hij met zijn gelaat buiten de lichte damp bleef, die uit het koperen vat opsteeg, want hij vermoedde dat de inhoud wel wat te maken zou hebben met het giftgas, waarvan reeds zeventien Engelsen, me-

rendeels in de kracht van hun leven, het slachtoffer waren geworden.

Hij bukte zich nog een weinig voorover, om wat beter toe te zien, toen er plotseling een schuivend geluid werd gehoord en voor Raffles goed en wel begreep wat er geschiedde, opende zich een soort schuif, over de gehele breedte van de keldermuur, omstreeks een voet boven de werktafel, en ruim een hand breed.

Met bliksemsnelheid kwamen uit die opening een paar sterke, stalen armen te voorschijn, als de benen van een kromme passer, die Raffles omvat hadden, voor hij tijd had gevonden om terug te treden, en hij werd met zoveel kracht tegen de rand van de werktafel aangedrukt, dat zijn adem hem bijna begaf.

Op hetzelfde oogenblik werd het in de kelder stikdonker.

Alleen de gleuf, waardoor de stalen armen waren komen steken, bleef helder verlicht, want daarachter bevond zich blijkbaar een vertrek, vanwaar dat schijnsel afkomstig was. Dat kon Raffles reeds het volgende oogenblik nog duidelijker waarnemen, want een klein stuk van de wand vlak tegenover hem werd opgetrokken alsof het een toneelscherm was, met een zacht geluid van goed gesmeerde katrollen, zodat Raffles een blik in de aangrenzende kelder kon werpen door een opening van een halve meter hoog en een meter breed, en hij wist dat zijn dagen geteld waren.

Er waren geen andere meubelen in die kelder behalve een vrij lange tafel, waarop een zwart kleed was gelegd, in het midden bestikt met de afbeelding van de Rijzende Zon in gouddraad.

Achter die tafel zaten vijf mannen, en aan ieder van de smalle zijden zat er een. Die zeven mannen waren allen Japanners, gekleed in hun eigen dracht, in een soort zwarte kimono's met wijde mouwen, om het middel toegebonden met een zijden koord.

De man die in het midden zat, Raffles herkende hem onmiddellijk, ofschoon hij thans zijn gelaat van de witte schmink ontdaan had, was de man, die hem diezelfde ochtend tegemoet was getreden, op de hoek van Hyde Park.

Achter hem was de muur bespannen met zwart doek, en nogmaals was daar het symbool te zien van de Japanse macht en grootheid: de schitterende zon die ten halve uit een diep blauwe zee verrees.

Zeker wel een volle minuut bleven die zeven mannen roerloos als beelden voor zich uit staren, terwijl Raffles ternauwernood kon ademen; toen pas sprak de middelste in het Japans enige woorden.

Het werd weer licht in de kelder, waar Raffles zich bevond, en hij hoorde zachte voetstappen achter zich.

Twee mannen kwamen links en rechts naast hem staan, die snel hun handen in zijn zakken staken, en hem zijn revolver en zijn zakmes, maar dan ook niets anders afnamen.

Weer klonk een kort bevel, een der zeven mannen stond op, scheen aan een hefboom of iets dergelijks te trekken, en onmiddellijk weken de stalen armen weer van elkander, zodat Raffles weer kon ademen. Op hetzelfde oogenblik voelde hij zich aangrijpen door zes of acht krachtige armen, en nu pas besepte hij, dat hij de tegenstander onderschat had. Er waren daar in dat huis op zijn minst twaalf en misschien nog wel meer Japanners, en de hemel alleen wist of zich er elders nog niet meer bevonden, die eveneens deel uitmaakten van hun organisatie. Een oogenblik dacht hij er aan, tegenstand te bieden, en zich door de vlucht te redden, maar hij zag gauw genoeg het nutteloze daarvan in. De Japanners in de kelder, vijf in getal, en in westerse kleren gestoken, bleken allen gewapend te zijn, en goed ook, het zou volstrekt geen doel hebben, iets tegen hen te willen ondernemen. Voor Raffles een beweging zou hebben kunnen maken, zou hij reeds overmand zijn.

Snel werd hij uit de kelder weggevoerd door een deur, die hij nog niet had gezien, en die in een der zijwanden verborgen bleek te zijn, vervolgens moest hij een korte gang doorlopen, en toen stond hij, na opnieuw door de deur te zijn gevoerd, tegenover de zeven zwijgende Japanners in hun wijde, zwarte gewaden.

HOOFDSTUK VI

DE TERECHTSTELLING

De mannen achter de tafel hielden hun zwarte ogen lange tijd onafgebroken op de indringer gevestigd, en toen begon eindelijk de middelste te spreken, ditmaal in voortreffelijk Engels, en zonder het geringste accent:

— Wie zijt gij?

— Ik ben een Engelsman, antwoordde Raffles.

— Uw naam?

— Die zal ik u niet noemen, gij zoudt er toch geen belang in stellen.

— Gij weigert dus ons uw naam op te geven?

— Dat weiger ik.

— Het is goed. Misschien zult gij u nog bedenken. Wat kwaamt gij hier doen?

— Ik was nieuwsgierig, wat gij hier wel zoudt kunnen uitrichten.

— Waarin vond die nieuwsgierigheid haar oorsprong?

Ditmaal gaf Raffles niet aanstonds antwoord. Hij begreep dat hij te maken had met een zeer ontwikkelde Japanner, zeer slim, moeilijk op te winden en van een koude, wrede zakelijkheid, die langs omwegen op het doel afging, en het ten-slotte zou weten te bereiken.

Reeds de wijze waarop hij zijn vragen stelde, bewees dat deze Japanner niet de eerste de beste was, al was hij dan ook een sluipmoordenaar.

Na een kort ogenblik antwoordde Raffles rustig:

— Het had mijn aandacht getrokken, dat in dit huis vrij veel Japanners in- en uitgingen, en mijn beroep brengt mee, dat ik daarop ga letten. Ik ben detective.

— Van Scotland Yard?

— Neen, een particuliere.

— Waarom wilt gij uw naam niet noemen?

— Ik heb daar redenen voor, die ik voor mijzelf wil houden.

De Japanner bleef Raffles een oogenblik met een duistere blik aanzien en sprak toen langzaam:

— Ik ben Sakatani. Hebt gij van mij gehoord?

Raffles antwoordde langzaam op de vraag van de Japanner:

— Ja, ik heb van u gehoord, Sakatani. Ik weet wie gij zijt: een doodsvijand van mijn land.

— Wist gij dat, voor gij hier waart binnengedrongen? ging de Japanner onverstoorbaar voort.

— Neen.

— Waarom hebt gij onze helper bedwelmd en in de kast opgesloten?

— Omdat hij mij niet binnen wilde laten, en mij in de weg liep.

— Hoe kwam het, dat gij dadelijk uw schreden naar deze kelder hebt gericht. Verwachtte gij er te vinden, wat gij er gevonden hebt?

— Ja.

— Waarom?

— Omdat ik geen ezel ben, Sakatani. Komaan, laten wij met dit spelletje ophouden. In Londen zijn in de afgelopen maand, bijna vijf weken, zeventien lafhartige misdaden gepleegd, verraderlijke sluipmoorden, nooit en door niets te verontschuldigen. Ik was een van de eersten die er aandacht aan schonk, dat alle slachtoffers voorstanders waren van ons verdrag met de Sovjets, en ik maakte mijn gevolgtrekkingen. Ik wilde mij overtuigen, en daarom kwam ik hier.

— Gij hebt misschien gelijk als gij zegt dat wij met dit spel moeten ophouden. Ongeveer een half uur geleden werd getelefoneerd. Wie weet hebt gij het wel gehoord. Men deelde mij iets zeer bijzonders mede. Het bericht was

afkomstig van iemand, die de Japanse rubriek verzorgt aan de Daily Mail. Ik meen aan uw gelaat te zien, dat gij lont begint te ruiken. Ja, vervloekte Brit, berover van mijn vaderland, die man vertelde mij, wat er geschied is met een journalist van dat blad, die de auto volgde, waarin mijn laatste slachtoffer vervoerd heette te worden. Turner was zijn naam. Voor hij werd neergeslagen, heeft die journalist, die op een motorrijwiel de ziekenauto volgde, die dode Turner duidelijk zien bewegen. Wij waren bedrogen; er was verraad in het spel. Mijn vriend ging onmiddellijk op onderzoek uit, en hij vond spoedig de garage, waar de ziekenauto gehuurd werd. Moet ik nog verder gaan? Waar is Turner nu?

— In veiligheid, antwoordde Raffles laconiek.

De ogen van de Japanner hadden een duistere glans, toen hij, zichzelf blijkbaar met moeite meester blijvend, en met de rechterhand strelend over het ivoren gevest van het op tafel liggend zwaard, met doffe stem voortging:

— Gij hebt niet met kinderen te doen. Bij deze zaak moet gij betrokken zijn geweest. En gij zult ons zeggen waar Turner is, of dit geheiligde Samourai zwaard zal spoedig gekleurd zijn met uw bloed.

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde rustig:

— Gij gelooft toch zeker niet, dat ik Turner eerst gered heb, om hem vervolgens in uw klauwen te doen vallen? Dan kent gij mij slecht.

De Japanner wierp hem een sombere blik toe, en vroeg toen eensklaps:

— Wilt gij ons zeggen, hoe Turner wist te ontsnappen aan het dodelijke gas? Nog nimmer miste ik.

— Waarde heer Sakatani, dat is een klein trukje, dat ik liever voor mij houd, antwoordde Raffles. Gij zoudt aan een goochelaar evengoed kunnen vragen, hoe hij bloemen uit zijn hoed te voorschijn tovert, of een speenvarkentje uit een ruiker.

— Gij zult sterven. Gij zult wel begripen, dat wij een man als gij zijt niet op vrije voeten kunnen laten, waar het een zaak betreft als de onze. Het

welzijn van mijn vaderland is er mee gemoeid en uw leven is voor mij niet meer waard dan dat van een hond, wat zeg ik, een vlieg. Gij wilt niet zeggen, waar Turner zich op het ogenblik bevindt?

— Neen.

— Ook dan niet, als gij er uw leven mee zoudt kunnen kopen?

Raffles antwoordde slechts met de schouders op te halen.

— Het is goed; gij hebt het zelf zo gewild. Wilt gij ons zeggen, waarmede gij onze helper bewusteloos hebt gemaakt?

— Stelt u daar belang in? vroeg Raffles spottend. Met behulp van een middelje, dat ik zelf uitvond, en dat zijn uitwerking maar zelden mist.

Sakatani keek Raffles een ogenblik aan, en beval toen kortaf:

— Doorzoek zijn zakken verder.

Twee gewapende Japanners traden dadelijk weer op Raffles toe, en begonnen, terwijl de anderen hem met hun revolver in bedwang hielden, te fouilleren. Een hunner bracht wat van de gaspatronen te voorschijn, een ander haalde glazen kogeltjes te voorschijn, die hij met een verbaasd gezicht op de tafel, voor de zeven rechters neerlegde, en de ander, die zijn hand in de zijzak van Raffles colbert had gestoken, haalde daaruit een etui te voorschijn, dat hij opende. Het bevatte een gouden ring, zeer dik, blijkbaar hol en voorzien van een uiterst fijn uitsteeksel.

— Dit is het, meester, zei de man grijnzend, de ring toestekend aan Sakatani, die hem behoedzaam tussen zijn vingers ronddraaide, en daarop zijn stekende blik weer op Raffles vestigde.

— Gij zijt een buitengewoon man, zei hij langzaam. Dit zijn zeldzame strijdmiddelen. Ik zou wensen te weten wie gij zijt. Maar alles welbeschouwd komt het er ook niet op aan, want gij zult dit huis toch niet levend verlaten.

— Hebt gij er wel eens aan gedacht, Sakatani, wat de gevolgen van die moord zouden kunnen zijn? zei Raffles afgemeten, terwijl hij de Japanner recht in de ogen zag. Een man als ik verdwijnt niet ongemerkt uit het Londense leven,

dat verzeker ik u, en men zal vroeg of laat ontdekken, waarheen ik mij be-geven heb.

— Dat is waar, ik bedoel, gij moet helpers hebben, riep Sakatani op levendige toon. Wat gij zoëven gezegd hebt, raakt mij niet, maar de andere lieden, die u bij de zaak van Turner hebben geholpen, zouden in de buurt kunnen zijn. Makino, en gij, Chinda, gaat beiden naar buiten, en overtuigt u dat de omtrek volkomen veilig is. Meldt het mij dadelijk, als gij verdachte lieden ziet en gebruikt, als het niet anders kan, ons geheiligd strijdmiddel om ze uit de weg te ruimen. Hier, hier is een van mijn wapens.

Sakatani haalde een voorwerp uit een der diepe zakken van zijn overkleed, dat er juist zo uitzag als een sigaar, en dat Raffles reeds die ochtend gevaarlijk dicht bij zijn gelaat had gezien.

Een der beide genoemde Japanners nam het aan, en de twee mannen verwijderden zich snel.

Het bleef even stil, en toen begon de leider der Japanse organisatie weer:

— Wie waren de beide mannen, die u geholpen hebben? Hoe heten zij?

— Gelooft gij soms dat ik hun naam zal verraden, terwijl ik de mijne niet wil noemen? riep Raffles toornig uit. Vraag niet verder, en doe met mij wat gij wilt.

— O, wij behoeven ons volstrekt niet te overhaasten, hernam de Japanner koeltjes. Wat bevatten die kogeltjes?

— Het zijn kersenbonbons, antwoordde Raffles sarcastisch. Ik ben er verzot op.

De Japanner verbleekte, deed een snelle greep naar het zwaard, maar bedacht zich, en zei dreigend:

— Ik zou u aanraden, niet de spot met ons te drijven. Denkt gij soms dat het ogenblik gunstig is voor zulke grappen? Wat zijn het voor kogeltjes, vraag ik nog eens.

— Werp er maar een met kracht op de grond, en gij zult het wel bemerken, antwoordde Raffles bedaard.

— Gasprojectielen, riep een der andere Japanners, die nog geen woord had gezegd, verschrikt uit. Onwille-

keurig weken allen een weinig terug met hun stoelen, en keken met verschrikte ogen naar die zo onschuldig uitzierende bolletjes van glas.

— Is dat zo? vroeg Sakatani, terwijl hij direct het kogeltje weer neerlegde, dat hij zelf had opgenomen.

— De geachte spreker van zoëven had volkomen gelijk, antwoordde Raffles. Ik zou u raden er wat voorzichtig mee om te gaan, want het is een gevaarlijk goedje.

— Hebt gij ze zelf gemaakt?

— Ja; zij zijn niet in de handel.

— Wij zullen ze onderzoeken, nadat wij met u hebben afgerekend; wellicht kunnen zij ons van nut zijn, antwoordde de Japanner met een hatelijke grijns-lach. Zij zijn zeker erg gevaarlijk.

— Tamelijk. Als er een barst, is dat voldoende om, bijvoorbeeld, een kelder als deze in een oogwenk aanstonds te vullen met dodelijk gas, dat degene, die het inademt, spoedig bedwelmt en machteloos maakt. Het kan dan dagen duren voor hij weer tot bewustzijn komt.

— En, zijn er geen afweermiddelen tegen?

— Misschien zijn er, maar ik ken ze niet, antwoordde Raffles onverschillig.

Raffles had sedert enkele minuten, zonder zich veel te bewegen, zijn gehele omgeving zo nauwkeurig mogelijk opgenomen. De deur, waardoor hij was binnengekomen, bevond zich terzijde, op ongeveer acht passen afstand van hem dicht, maar niet op slot gedraaid. In ieder geval stak de sleutel aan de binnenzijde op het slot.

Hij had de verborgen schuif weer achter zich horen dichtgaan, en behoefde het hoofd niet om te wenden, om te weten, dat de verbinding tussen deze kelder en het laboratorium weer verbroken was. Ook het kleine valluik in de muur kunstig door de tegels verborgen, was weer op zijn oude plaats neergevallen.

Op geen halve meter naast hem stonden zijn beide bewakers, met de revolvers nog altijd in de hand. En het groepje van drie stond omstreeks een meter van de tafel verwijderd, waarachter de Japanners gezeten waren.

Op dit ogenblik zag Raffles hoe twee van de Japanners de papieren neuspatronen nieuwsgierig bekeken, blijkbaar zonder enig besef te hebben van hun betekenis of doel.

Toen keek hij weer even naar de glazen ballen, zeven in getal, die op tafel lagen en tenslotte naar het vlijmscherpe Samourai zwaard, dat misschien binnen tien minuten een einde zou maken aan zijn leven.

Toen dacht hij 'n ogenblik aan Brand en Henderson. Het was zeker al wel een uur geleden, sinds hij het huis binnendrong, en zij zouden misschien ongerust zijn geworden. Zouden zijn trouwe metgezellen proberen er achter te komen, waarom hij zo lang wegbleef? Zouden zij soms reeds een ontmoeting hebben gehad met de beide Japanners, die waren uitgezonden om de omgeving te verkennen?

Ondanks zichzelf huiverde Raffles als hij dacht aan wat hun lot kon zijn, wanneer de met de dodelijke sigaar bewapende Japanner argwaan jegens hen mocht krijgen.

Sakatani had zijn ogen niet van Raffles afgewend, en zei nu, even op het blanke lemmet van het zwaard tikkend:

— Dit is bestemd voor verraders. Gij zijt een Engelse hond, maar niettemin wil ik u de eer waardig keuren van de dood door het edelste wapen, dat er bestaat. Hebt gij nog iets in het midden te brengen? Gelooft gij u te kunnen verdedigen?

— Neen, ik geloof niet dat dit zou baten, antwoordde Raffles langzaam.

Hij had reeds lang de linkerhand in een van zijn zakken gestoken, waarin hij wist dat zich een paar losse neuspatronen bevonden. Schijnbaar onverschillig haalde hij zijn hand te voorschijn, tegelijk met zijn zakdoek, en wist vlug en ongemerkt zich de beide patronen in de neusgaten te duwen.

— Hebt gij familie, aan wie gij iets hebt mee te delen? vroeg Sakatani weer.

Raffles gaf geen antwoord. Hij be-

greep dat hij zich onmiddellijk zou verraden als hij nu sprak, want zijn stem zou een onmiskenbare neusklank hebben.

Hij begreep dat het ogenblik om in actie te komen was aangebroken en dat hij nu sterven moest of overwinnen.

Hij deed bliksemsnel een stap vooruit en had het volgende ogenblik een heftige ruk aan het zwarte tafelkleed gegeven, dat met alles wat er op lag, op de grond viel. De kogels met stikgas gevuld, vielen allen op de stenen vloer. Dit alles duurde ternauwernood het vijfde deel van een seconde. De twee mannen, die naast Raffles stonden, waren zo verrast, dat zij twee kostbare tellen verloren lieten gaan alvorens zij schoten, en die twee tellen zouden hun noodlottig worden.

Raffles had zich sneller dan de gedachte gebukt en het zwaard gegrepen. Juist op dat moment schoot een der mannen en de kogel trof Raffles rakelings aan de schouder, schroeiend als een zweeps slag.

De man wilde nogmaals schieten, maar Raffles stak naar hem met het zwaard en de vlijmscherpe kling trof de schutler in de benedenarm, een bloedende wonde veroorzakende, terwijl de getroffen bovendien gedwongen werd de revolver los te laten. Raffles bukte zich naar het wapen, en raapte het op. Terwijl zijn eigen wapen nog op de grond lag haalde Raffles er de trekker van over en zijn kogel trof de bewaker in de volle borst en deed hem dodelijk gewond vooroverstorten.

Dit alles geschiedde voor de zeven Japanners achter de tafel overeind waren gekomen, stom van verbazing over deze weergaloze stoutmoedigheid, en voor zij zich op hem hadden kunnen werpen, of zelve van onder hun lange gewaden hun revolvers hadden kunnen trekken, had Raffles met een sprong als van een tijger de deur reeds bereikt, ze geopend, de sleutel uit het slot genomen, en de deur van buiten af gesloten.

HOOFDSTUK VII

DE JAPANSE ZON GAAT ONDER

Hijgend en bloedend uit zijn wonde, stond Raffles een kort ogenblik stil in de gang, en luisterde.

Toen hoorde hij duidelijk, hoe de schuif tussen de beide kelders in beweging kwam en daarop het bovenste luik.

Hij begreep onmiddellijk het gevaar.

Door dat luik heen zouden de Japanners het laboratorium kunnen binnendringen en als zij, met hun revolvers gewapend, deze smalle, doorlopende gang binnendrongen, dan zou hij stellig aan het kortste einde trekken.

Misschien zou hij enigen hunner kunnen neerleggen, maar hij zou toch ten slotte het onderspit moeten delven.

Hij onderzocht haastig de revolver; er zaten nog maar twee patronen in het magazijn. Weliswaar had hij het vlijmscherpe zwaard, maar daarmee kon men niet veel uitrichten tegen zeven vuurwapens.

Hij bedacht zich dus geen seconde meer, maar rende door de gang, opende de deur van het laboratorium en ijlde naar de trap; het was juist bijtijds, want reeds klauterde er een Japanner, die nog onder het klimmen op hem schoot, door de opening, terwijl twee zijner makkers door de gleuf eveneens op hem vurdten. Een kogel ging door zijn kleren, en de andere trof gelukkig niets anders dan de eikenhouten deur.

Raffles wilde ook deze sluiten, maar er bleek geen sleutel op het slot meer te zitten, en hij was dus wel verplicht, naar boven te snellen, met de Japanners op zijn hielen. Met drie sprongen was hij door de vestibule en bij de voordeur.

Zij was op slot.

Hij rukte aan de deur van de zijkamer, ook deze was gesloten. Het was maar al te duidelijk, dat de Japanners

hun voorzorgen hadden genomen.

Daar zij hem aanstonds zouden hebben ingehaald, sprintte Raffles als de wind naar de trap, en sprong deze als een gems bij drie treden tegelijk op.

Het was een groot geluk voor Raffles, dat zijn achtervolgers, die dol van woede en wraakzucht waren, in hun bewegingen belemmerd werden door hun wapperende gewaden, die het hun onmogelijk maakten snel te lopen.

Onder het lopen keerde Raffles zich om, en toen hij een hoofd boven aan de trap zag verschijnen, vuurde hij.

De kogel trof doel, want het hoofd verdween plotseling, een rauwe kreet klonk, en toen het dof gebonk van een lichaam, dat holder de bolder alle treden afrolde.

Raffles zag een deur, die hij opende.

Hij deed het op goed geluk, wetend dat zijn leven thans bij seconden geteld werd.

Het was een eenvoudig gemeubeld vertrek, en tot zijn onuitsprekelijke blijdschap zag Raffles dat deze deur van binnen stevige grendels had, en dat bovendien de sleutel van binnen op het slot stak.

Juist bijtijds schoof hij de grendels ervoor en draaide de sleutel om, om vervolgens als de weerlicht terzijde te treden, want reeds schoten de Japanners, verblind van woede, hun revolvers op goed geluk door het paneel af, terwijl anderen tegen het onderste paneel traptten, om het te doen bezwijken.

Er moesten nog zes Japanners daar in de smalle gang zijn, want een had hij er neer geschoten, en allen hadden blijkbaar bijtijds de kelder, die zich nu met gas vulde, weten te verlaten.

Intussen kraakte het benedenste paneel.

Er gingen enige minuten in spanning voorbij.

Raffles keek om naar een uitweg, maar hij moest vrezen dat er geen was.

Het enige venster, waaruit hij misschien naar beneden had kunnen springen, op gevaar af zijn benen te breken, bevond zich recht tegenover de deur, en door de kogelgaten konden zijn vijanden natuurlijk al zijn bewegingen volgen, bovendien zouden zij hem door het paneel heen, kunnen neerschieten, zodra hij zich voor het venster vertoonde.

Zijn enige hoop was, dat een of andere voorbijganger misschien het schieten zou hebben gehoord en de politie zou opbellen.

Hij kreeg trouwens weinig tijd tot nadenken, want het onderste paneel vloog tenslotte met luid gekraak in splinters waarbij een been te voorschijn kwam van een man, die blijkbaar wilde neerhurken om door het gat naar binnen te kruipen.

Raffles vloog naar de deur terug en deed een woedende houw met het zwaard naar het been, dat onmiddellijk werd teruggetrokken, terwijl de eigenaar een luide kreet uitstiet en een donkerrode bloedstroom uit de diepe wonde gutste.

Toch begreep Raffles wel, dat hij het niet langer dan enkele minuten zou uithouden, want de tegenstanders, half krankzinnig van woede, begonnen nu allen tegelijk ook op het bovenste paneel te beuken, zodat de deur het onmogelijk nog heel lang zou kunnen uithouden.

Raffles had zich tegen de muur geworpen, terzijde van de deur, en sloeg toe, zodra zich een hoofd en een gewapende arm vertoonden.

En hij sloeg raak ook, want de getroffene viel voorover, zonder een kreet te slaken, met gespleten schedel, en verstopte zodoende als het ware de toegang voor degenen die achter hem stonden.

Raffles zag het lichaam met schokken weer verdwijnen, alsof er heftig aan gerukt werd, maar nu begon de hele deur te kraken, en hij hoorde zuchten en kreunen van inspanning.

Reeds begonnen de scharnieren aan

de ene zijde zich te begeven, toen het plotseling doodstil werd, wat heel vreemd klonk na het woeste getier, en daarop een Raffles welbekende stem, die opgewonden schreeuwde:

— Zij zijn zeker boven, mijnheer Brand.

Hij hoorde hoe de Japanners ijlings wegsnelde, waarschijnlijk bevreesd voor een overmacht van politieagenten in die gang, waar zij als ratten in de val gevangen zouden zitten.

Een ogenblik daarna kraakten er twee drie schoten, een luide doodscreet, de val van een zwaar lichaam, toen doffe slagen, nog wat luid geschreeuw, weer een enkel schot, en dat scheen het einde te zijn.

Snelle schreden naderden, de bulderende stem van Henderson weerklonk, Raffles sprong door de wijde opening in de deur, en het volgende ogenblik trad hij met uitgestrekte handen, duizelig en uitgeput door het bloedverlies, met gescheurde kleren, en terwijl het bloed uit de mouw lekte, op Brand en Henderson toe.

Henderson moest hem ondersteunen, toen alle drie haastig naar beneden gingen, onderweg ziende, dat de trap als het ware bezaaid was met verslagenen. Vijf van de Japanners bleken op slag gedood te zijn, en alle anderen waren zo ernstig gewond, dat drie hunner nog voor middernacht stierven in het ziekenhuis, waarheen zij door de politie waren overgebracht.

Voor de deur stond een auto te wachten, en daarin tilden Henderson en Brand Raffles, die op het punt stond, door het geleden bloedverlies bewusteloos te worden.

Toen hij weer tot besef van zijn toestand kwam, lag hij in zijn eigen bed, en keek in het bezorgde gelaat van Brand, dat echter onmiddellijk ophelderde, toen hij Raffles bij kennis zag komen.

En al verzette hij er zich tegen, hij moest Raffles onmiddellijk mededelen wat er geschied was. Het was overigens in weinig woorden te vertellen.

Hij en Henderson hadden de beide Japanners, die er met de dodelijke sigaar

op uit gezonden waren, inderdaad juist bijtijds zien verschijnen, toen zij zich, ongerust geworden, op weg hadden begeven naar het hoofdkwartier der Japanners. Zij hadden zich verscholen tot de beide samenzweeiders voorbij waren gegaan, waarna Brand aan de achterzijde van het huis onverschrokken een raam had weten te openen, waardoor zij beiden waren binnengedrongen. Een haastig onderzoek bracht onmiddellijk alles wat er geschied was aan het licht, daar de beide kelders nog vol vergiftig gas hingen, en zij hadden met vier nog valide Japanners te doen gekregen, waarvan zij er drie met hun revolvers hadden neergeschoten, terwijl Henderson de vierde met zijn loden knuppel bewusteloos had geslagen.

— En laat ik je zeggen, zo eindigde Brand zijn mededelingen glimlachend, dat de politie reeds alles in het laboratorium in beslag heeft genomen, en dat de moordenaar van de zeventien ongelukkige Staatslieden dood is. Maar wat jou speciaal belang zal inboezemen is, dat ik, voor de politie kwam, beslag heb weten te leggen op wat de heren waarschijnlijk hun strijdkas hebben genoemd. Ik vond er veertien duizend pond sterling in contanten in.

— Dat is een aardig bedrag, Charles, en zeker wel een schampschot waard, antwoordde Raffles, zich met een zucht van welbehagen in de kussens latende vallen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schat van de Zeerovers

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Musketiërs in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermelde : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266